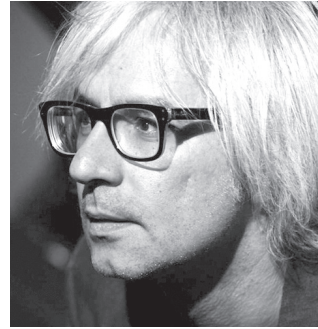

Sodobna slovenska dramatika

Rok Gregor Vilčnik rokgre

Pošta

Besedilo za gledališko predstavo

OSEBE

ŽUNKO
KORITNIK
DELLAREA
STRANKA

Povprek čez oder stoji pult, za katerim sedijo trije moški. Na gledalčevi levi sedi Dellarea, ki je močnejše postave in temnejše polti. Krasijo ga brki in debeli zalizci ter zdolgočasen pogled. Mož na sredini je Žunko, nevpadljiv, bledoličen moški srednje postave, povprečnega videza. Povprečnost je tudi njegova glavna značilnost, sicer pa deluje mirno, na čase toplo in zaupljivo. Edini je v suknjiču, druga dva sta oblečena 'po domače', a nobeden od njiju vpadljivo. Na skrajni desni je Koritnik, suhljat, plešast dolgin, izbuljenega pogleda in nemirnih, sunkovitih gibov (kadar so). Vsi trije so odrasli, neopredeljenih let.

V predstavi nastopa še stranka, ki je ne glede na ime, spol, politično in versko prepričanje, poklic ali kostum vedno ista oseba.

Sodelujeta še velika stenska ura, ki kaže čas počasneje, kot teče v resnici, in je pritrjena na steno na levi, in kamera, pritrjena na nasprotno steno. Obrnjena je k pultu in iz nje kaplja. Tukaj je še lesena lestev, nekje v sredini odra, vodi nekam gor v nerazpoznavno temo. Po njej prihajajo stranke.

Če je le mogoče, se naj uredi tako, da bo na predstavi tudi kak gledalec.

Začne se tako, da vsi trije junaki sedijo na svojih mestih in opazujejo kapljanje iz kamere, ki postaja vse glasnejše.

To traja zelo dolgo. Ko prvi gledalci že začnejo vstajati, da bi zapustili dvorano, Dellarea vzdihne.

ŽUNKO: Kaj?

DELLAREA: Počasneje kaplja.

ŽUNKO: Kako veš?

DELLAREA: Poglej na uro.

Vsi trije pogledajo na uro.

ŽUNKO: Ja in?

DELLAREA: In poslušaj kapljanje.

Gledajo na uro in poslušajo kapljanje. Dolga tišina ...

KORITNIK: Hodim na tečaj za manekena.

DELLAREA: In?

KORITNIK: Poglejta.

Koritnik pride pred pult in se sprehodi sem ter tja kot po modni pisti. Njegovi gibi so pretirano izumetničeni. Dellarea ga niti ne gleda.

Koritnik se ustavi in ju vprašujoče pogleda.

DELLAREA: Koritnik.

KORITNIK: Kaj?

Dellarea vzdihne.

Koritnik poln pričakovanja pogleda Žunka. Ta skomigne.

ŽUNKO: Ne spoznam se na modo.

Koritnik se vrne na svoje mesto.

Dolga tišina.

Po lestvi se spusti stranka, premeri vse tri, nato se poda do Dellaree. Iz torbe izvleče revijo in jo položi pred njim na pult.

STRANKA: V tej reviji so nekatere križanke že rešene.

DELLAREA: Ja, in?

STRANKA: Rešene! Nekdo jih je reševal.

DELLAREA: To je njihov namen.

STRANKA: Ampak jaz sem to revijo kupila zase. Pri vas. Kot novo.

Žunko in Koritnik se spogledata.

KORITNIK: Možno.

ŽUNKO: Kdaj je bilo to, gospa?

STRANKA: Imam račun.

DELLAREA (*vzdihne*): Kdaj je bilo to, gospa?

STRANKA: Nekaj dni nazaj.

ŽUNKO: Mi že več let nimamo nobene revije.

KORITNIK: Dajte, da pogledam.

Koritnik gre izza pulta k stranki, vzame revijo in si jo ogleda.

KORITNIK: Dellarea, to je tvoj kuli. Takrat ti je še pisal.

STRANKA: No, vidite.

DELLAREA (*vzdihne*): Pokažite račun.

Stranka Dellarei izroči račun, on ga leno pogleda.

DELLAREA: Nič se ne vidi.

STRANKA: Rekli ste, da vam je zmanjkalo barve za tiskalnik, a da bo veljal.

KORITNIK: Od tega pa je res že veliko časa. Čakajte, da pogledam.

Vzame Dellarei račun in ga napeto gleda. Nato se začudi.

KORITNIK: Ja, takrat smo še imeli tiskalnik. A ga lahko zadržimo?

STRANKA: Če boste kaj naredili glede tega.

ŽUNKO: Kaj bi pa želeli, gospa?

STRANKA: Ja, drugo revijo.

DELLAREA (*odkima*): Nimamo več nobene.

STRANKA: Potem mi vrnite denar.

KORITNIK: Žal ne piše, koliko ste plačali.

STRANKA: Seveda ne, če tiskalnik ni delal.

DELLAREA: Je delal, samo barve ni imel. (*Vzdihne.*)

KORITNIK (*pogleda Dellareo*): Pri nas?

DELLAREA: Pri komur koli.

KORITNIK: Potem je možno, da je imel barvo.

ŽUNKO: Kjer koli je zdaj, najbrž dela in ima barvo.

STRANKA: Rekli ste, da bo račun vseeno veljal.

KORITNIK: Saj velja! Še ga bomo rabili.

STRANKA: Pritožila se bom.

Žunko pride bliže, a še vedno je na drugi strani pulta.

ŽUNKO: Gospa, resnično bi vas prosil, da se ne pritožite.

STRANKA: Seveda se bom.

KORITNIK (*stranki zaupno zašepeče*): Naša šefica je zlobna.

Stranka ga začudeno pogleda. Koritnik ji resno prikima. Pokaže na kamero.

KORITNIK: Opazuje nas.

STRANKA: Iz kamere kaplja.

KORITNIK (*znova zašepeče, vendar ne tako zaupno*): To je strup.

Stranka se prestrašeno povleče vase.

DELLAREA: Čas je strup.

DELLAREA: Zlobna moja rit, baba pije, ker je zaljubljena v Žunka.

ŽUNKO: To ni res!

DELLAREA (*vzdihne in odkima*): Tega ne bom nikoli razumel.

Iz predala vzame malo ogledalo in glavnik. Gleda se vanj in samovšečno češe. Izredno je zadovoljen s tem, kar vidi. Nato vzdihne.

ŽUNKO: Gospa, pustite revijo tukaj, bomo videli, kaj se da narediti.

KORITNIK (*bodro prikima stranki*): Mogoče bo to ravno danes.

DELLAREA: In bo šefica mogoče opravila naročilo.

STRANKA: Kakšno naročilo?

KORITNIK: Naročilo kot naročilo. In potem bomo založeni. (*Bodro pri-
kima stranki.*)

STRANKA: A boste naročili tudi križanke?

KORITNIK: Seveda! In obrazce za priporočeno pošto. Te najbolj pogre-
šam. Saj veste, kako nemarno vsi čečkamo po obrazcih za priporo-
čeno pošto. Ampak jaz znam razvozlati vsako čečkarijo. Rojen sem
za razvozlanje čečkarij. Škoda, da so hireloglifi že razvozlani.

ŽUNKO (*ga popravi*): Hieroglifi. (*Potrdi stranki.*) Najbrž bodo tudi križanke
prišle.

DELLAREA (*odloži ogledalo in glavnik in vzdihne*): Nikoli ne veš.

ŽUNKO: Pridite jutri, pa bomo videli, kaj se da narediti.

STRANKA: Pa boste odprti?

DELLAREA (*vzdihne*): Saj smo vedno.

KORITNIK: Najbrž gospa misli pri vhodnih vratih.

ŽUNKO: A živite kje v bližini?

DELLAREA: Žunko, moraš vsako stranko žicati?

ŽUNKO: Samo vljuden pogovor hočem navezati.

DELLAREA: Vljuden, moja rit. (*Se samovšečno pogladi po glavi.*)

KORITNIK (*stranki*): No, kje živiš?

ŽUNKO: Koritnik, ne tikaj strank.

STRANKA: Nisem od tukaj. Moža iščem.

Dellarea naenkrat oživi. Prikupno pogleda stranko in se ji zapeljivo nasmehne.

DELLAREA: A res? (*Si koketno pogladi lase.*) Jaz sem sicer poročen, a sem
odprt za kakršne koli predloge.

KORITNIK: Zakaj pa potem spiš v skladišču?

Vsi se spogledajo. Nastane tišina. Dellarea vstane in odide.

STRANKA: Moj mož je izginil.

ŽUNKO: Aja?

KORITNIK: Česa ne poveste?

STRANKA: Prav takšen suknjič je nosil.

Pokaže na suknjič, ki ga nosi Žunko. Nastane tišina. Nato ...

ŽUNKO: Dober okus ima.

KORITNIK: Je imel.

STRANKA: Kako to mislite: "je imel"?

KORITNIK: A je šel po cigarete in se ni nikoli več vrnil?

STRANKA: Šel je po znamke.

KORITNIK: Za kuverto ali za razglednico?

STRANKA: Za božične voščilnice.

KORITNIK: Torej za kuverte.

ŽUNKO: Gospa, pridite jutri, gotovo vas bo tukaj na pultu čakala čisto nova, še popolnoma neizpolnjena revija križank.

STRANKA: A lahko pridejo v enem dnevu?

ŽUNKO: Gospa, pri nas čas teče drugače.

KORITNIK: Čas žre svoje otroke.

ŽUNKO: Koritnik, pobriši lužo pod kamero.

KORITNIK: Nisi moja šefica.

ŽUNKO: Kadar je ni, sem jaz nadrejeni.

KORITNIK: Samo zato, ker je zaljubljena vate, po sposobnostih že ne.

ŽUNKO: Ni res!

STRANKA: Pa veste, kako se pride od tu?

KORITNIK: Kako ste nas sploh našli?

STRANKA: Navigacija.

KORITNIK: Kaj ste pa vpisali?

STRANKA: Pošta na koncu sveta.

Tema.

Vsi trije so na svojih mestih.

Žunko in Dellarea se dolgočasita, le Koritnik mrzlično čečka s svinčnikom po pultu.

Pod kamero je nastavljeno vedro.

DELLAREA (*vzdihne*): Koritnik, kaj čečkaš?

KORITNIK: Znamke rišem.

DELLAREA: Po pultu?

ŽUNKO: Saj nimamo kuvert.

KORITNIK: Kaj pa, če stranka prinese svojo kuverto? Kaj bomo pa potem?

ŽUNKO: A ji boš pult nalepil na kuverto?

KORITNIK: Poslinil bom in naredil odtis.

DELLAREA: Fuj! (*Vzdihne.*)

Tišina.

DELLAREA: Kdo se bo danes oblekel v šefico?

KORITNIK: Naj se Žunko. On se že dolgo ni.

ŽUNKO: Ne bom nosil strganih žab.

DELLAREA (*vzdihne*): Pa naroči nove. 'Pa bomo videli, kaj se da narediti'.

Po lestvi se spusti stranka, premeri vse tri in gre do Koritnika.

STRANKA: Rad bi dvignil denar.

KORITNIK: Izvolite. Dvignite ga.

STRANKA (*se zmede*): Prosim?

KORITNIK: Dajte denar v roko in ga dvigujte, kolikor vam paše.

ŽUNKO: Gospod bi ga najbrž rad dvignil s svojega računa.

Žunko se stranki prijazno nasmehne.

DELLAREA: Naj ga najprej položi.

STRANKA: Prosim?

DELLAREA: Da bomo imeli kaj izplačati.

KORITNIK (*zaupljivo šepne stranki*): Nimamo nič denarja, veste.

STRANKA: Kako ne? Saj ste pošta!

KORITNIK: Naj vas to ne zavede.

STRANKA: Pa me je.

ŽUNKO (*vzdihne*): Joj, ta napis!

Stranka stopi korak proti Žunku.

STRANKA: Kaj 'ta napis'?

ŽUNKO: Mogoče ni ravno pravšnji.

STRANKA: Saj ni nobenega napisa.

KORITNIK: Ni več napisa?

DELLAREA: A smo ga sploh imeli?

KORITNIK: Ko sem jaz prišel sem v službo, je bil.

DELLAREA: Kdaj je bilo to?

KORITNIK: Kdaj? Takrat, ko je bil napis.

ŽUNKO (*stranki*): A lahko za vas storimo kaj drugega?

KORITNIK: Bi želeli mogoče napisati datum z besedo?

ŽUNKO: Koritnik, daj mir!

KORITNIK: Stranke morajo vaditi take stvari.

Dellarea vzdihne. Stranka se zmedeno ozira naokoli.

STRANKA: Saj ničesar nimate.

DELLAREA: Imamo uro.

KORITNIK: In kamero, ki toči.

STRANKA: Toči?

DELLAREA: Opazuje nas.

STRANKA: Kdo?

KORITNIK: Kamera. (*Koritnik šepne stranki.*) Nora je.

Stranka se nenadoma odločno postavi.

STRANKA: Želim govoriti s šefom.

ŽUNKO: Lahko vsaj toliko počakate, da se preoblečem?

STRANKA: Vi ste šef?

Žunko odide.

KORITNIK: Ne še.

DELLAREA: Lahko se pa vi.

STRANKA: Kaj jaz?

DELLAREA: Preoblečete.

KORITNIK (*veselo zaploska*): Ja, to bi bilo lušno! Že dolgo nismo imeli nove šefice!

Stranka ga začudeno pogleda.

KORITNIK: Kaj zijaš? Še nisi nikoli bil šefica?

DELLAREA (*ga s strogim glasom opozori*): Koritnik!

Koritnik vstane, se nasloni na pult in zaupljivo pomigne stranki, naj se mu približa. Obotavljivo se mu primakne.

KORITNIK: Kaj je zgoraj? (*Pokaže na lestev.*)

STRANKA: Kje zgoraj?

KORITNIK: Ja zgoraj po lestvi – od tam, ko prihajate. Se od tam gre na zabavo?

STRANKA (*zmedeno*): Kakšno zabavo?

KORITNIK: Menda je nekje zabava.

STRANKA: Nič ne vem o tem.

Koritnik razočarano sede, zavzdihne in pogleda Dellareo.

KORITNIK: Kdaj bo prišel kakšen z denarjem. Lačen sem.

DELLAREA: Naredil sem popis vsega, kar nam manjka.

KORITNIK (*stranki*): Vidiš, temu se reče inventura!

Koritnik stopi k Dellarei. Stranka ju začudeno gleda.

STRANKA: Samo denar bi rad dvignil.

KORITNIK (*osorno*): Tiho, vidiš, da je inventura. (*Nato Dellarei.*) In?

DELLAREA: Nič nam ne manjka. Aja, čakaj. (*Se naredi, kakor da je nekaj preveril.*) Samo malo sreče.

Pride Žunko s praznim vedrom. Postavi se pred kamero in gleda v vedro pod njo.

KORITNIK: A je polno?

ŽUNKO (*gleda v vedro*): Ja.

DELLAREA: A se nisi preoblekel?

ŽUNKO: Žabe so preveč strgane.

Dellarea vzdihne. Žunko zamenja vedro in ga odnese z odra. Vrne se in sede na svoje mesto. Tudi Koritnik se vrne na svoje mesto. Stranka hoče nekaj reči.

STRANKA: A bi lahko ...

Žunko jo prekine.

KORITNIK: Gužvo imamo.

STRANKA: Saj nič ne delate.

KORITNIK: Za dopust se moramo zmeniti. (*Pogleda oba sodelavca.*) Jaz ga ne rabim. Lahko imata mojega.

ŽUNKO: Nimaš nobene modne revije?

KORITNIK (*žalostno*): Ne znam več hoditi.

ŽUNKO: Kako to?

KORITNIK: Je nekaj v zvezi s samozavestjo, ne znam točno opisati.

ŽUNKO (*pogleda Dellarea*): Dellarea?

DELLAREA: En dan bi mogoče imel skladišče samo zase.

ŽUNKO (*skomigne*): Zaradi mene, saj je prazno.

KORITNIK: A ti ga boš koristil?

ŽUNKO: Skladišče?

KORITNIK: Dopust.

ŽUNKO: Še razmišljam?

KORITNIK: Kam bi pa šel?

ŽUNKO: Po križanke.

DELLAREA (*jezno udari ob pult*): Vedel sem!

KORITNIK: A ji boš povedal za moža?

Nastane tišina.

DELLAREA: Saj nismo mi krivi, da smo pozabili šifro.

ŽUNKO (*Koritniku*): Zakaj si ga sploh peljal v sef?

KORITNIK: Ni verjel, da je prazen.

ŽUNKO (*zavzdihne*): No, zdaj ni več.

Koritnik vzklikne. Zgroženo gleda proti uri.

ŽUNKO: Kaj je?

KORITNIK: Ura se je ustavila.

Dellarea je prvič kaj drugega kot naveličan.

DELLAREA: Jezus, kaj bomo zdaj?

Se spogledajo. Nato vsi pogledajo kamero.

ŽUNKO (*oddahnjeno*): Kamera še teče.

DELLAREA: Hvala bogu.

KORITNIK: Si lahko zamislita, da bi se ustavila?

Tišina.

KORITNIK: Kaj če bi bili danes vsi trije šefice?

Dolga tišina.

ŽUNKO: Moje žabe ...

DELLAREA (*ga naveličano prekine*): Ja, ja.

Spet tišina. Gledajo v uro, stranka pa ne ve, kaj bi. Naenkrat si oddahnejo. Kazalec na uri se začne premikati.

ŽUNKO: Premika se.

DELLAREA: Kaj je bilo to?

KORITNIK (*ga strese*): Srhljivo.

ŽUNKO: To je še edino, kar imamo.

Tema.

Stranka leži na tleh z robčkom v ustih, povezana z vrvjo kot snop, prestrašeno gleda v tri zaposlene, ki stojijo okoli nje, oblečeni v šefice. Dellarea in Koritnik imata oblečene pisane žabe, Žunko ima gole noge.

KORITNIK: A šefico bi rad? Šefico, kaj? Si zdaj zadovoljen, ko si dobil tri?! Si, kaj? Si zdaj srečen? Boš zdaj lažje spal?! Boš imel prijateljem kaj za povedati?! Kako si pokazal tistim tam na pošti?! Kako si jim povedal,

kar jim gre?! Kako si jim pokazal, kdo je tukaj glavni?! Kaj je? Zdaj pa si tiho, ne? Te je strah? Te je fejest strah? Saj te je lahko! Ker naša šefica je zlobna! Z-L-O-B-N-A! In zdaj imaš tri zlobne šefice! No, le pritoži se, pritoži se, če se lahko?!

DELLAREA (*vzdihne*): Koritnik, daj mir. Vidiš, da stranka ne more govoriti.

ŽUNKO: Ne vem, če je to dobro.

DELLAREA: Joj, Žunko, vedno nečesa ne veš. Sam si hotel, da bi bili vsi trije šefice.

ŽUNKO: Pa ne tako.

DELLAREA: Kako pa?

ŽUNKO: Lahko bi kot šefice naredili kaj dobrega.

DELLAREA (*vzdihne*): Na primer?

ŽUNKO: Dali kak popust ali rešili kako neugodno situacijo.

DELLAREA: Kaj pa ti je?

KORITNIK (*navrže*): Nedrček ga tišči.

ŽUNKO (*Dellarei*): Zakaj?

DELLAREA: Si pozabil, zakaj smo dobili to službo?

KORITNIK: Zakaj?

DELLAREA: Ker smo bili dobri poštarji.

KORITNIK: Jaz sem jo dobil za rojstni dan.

ŽUNKO: Za rojstni dan si dobil to službo?

KORITNIK: Ja. A ni lepo darilo?

ŽUNKO (*skomigne*): Odvisno od službe.

Stranka na tleh se prične premetavati. Nekaj časa jo gledajo.

DELLAREA (*vzdihne*): Kaj spet hoče?

KORITNIK: Se mi zdi, da ji postaja neugodno.

ŽUNKO: Odnesimo jo v sef.

Dellarea in Koritnik ga pogledata. In ga gledata ... Nato ...

DELLAREA: Pa veš šifro?

ŽUNKO: Seveda. (*Prikima.*) Saj sem šefica.

KORITNIK: Nisi, ker nimaš žab.

Sklonijo se in odnesejo premetavajočo se stranko z odra. Dolgo jih ni. Iz ure se začne cediti voda. Teče po steni na tla.

Nazaj pridejo samo v žabah, Žunko v strganih. Gledajo lužo pod uro.

KORITNIK: Kako čudno teče čas.

ŽUNKO: To je zato, ker ga premalo poznamo.

DELLAREA: Smešno, res. Ves čas je z nami, a poznamo ga ne.

KORITNIK: Kako ne? Se ničesar več ne spomniš?

DELLAREA: Spomin ni čas.

KORITNIK: Kaj pa je čas?

Tišina. Dolga.

ŽUNKO (*glasno objavi*): Inventura!

KORITNIK (*veselo ploskne in glasno ponovi*): Inventura! Lahko bi naredili piknik!

DELLAREA (*naveličano zavzdihne*): Kdo bo čistil žar?

ŽUNKO: Moramo narediti popis inventarja.

KORITNIK: Kje bomo začeli?

DELLAREA: Koliko jih je v sefu?

ŽUNKO: Sef bomo na koncu, preveč smrdi. Koritnik, ti preglej praznino na policah.

Tišina.

DELLAREA: Kaj bom pa jaz?

ŽUNKO: Drugega ni.

KORITNIK: Saj tudi polic ni.

DELLAREA: Včasih smo bili dobro založeni.

KORITNIK: To so bili časi!

ŽUNKO: Ko je bila Hiacinta še živa.

DELLAREA: Če se ne bi zaljubila vate ... *(Se namrši in se samovšečno pogladi po laseh.)* Tega ne bom nikoli razumel. *(Si samovšečno pogladi še brke.)*

ŽUNKO: Hotela je pobegniti z mano.

KORITNIK: Kam pa?

ŽUNKO: Na Slonokoščeno obalo.

KORITNIK: Čudno ime.

DELLAREA: Dokler nisi prišel ti, je bila zaljubljena vame.

KORITNIK: Zakaj pa se nikoli ni vame zaljubila?

ŽUNKO: Nisi bil poštar.

DELLAREA: Pojma nimaš, kaj vse ljudje pošiljajo. Špranje v nabiralnikih pa tako ozke. *(Vzdihne.)* In ta prekleta priporočena pošta. Nihče se ne potrudi, da bi bil doma. *(Vzdihne.)*

ŽUNKO: In psi.

DELLAREA (*vzdihne*): Ja, in psi.

KORITNIK: Kaj je s psi?

Tišina. Gledajo v kamero. Dellarea vzdihne.

ŽUNKO: Zastrupila sva jih.

DELLAREA (*prikima in zavzdihne*): Ja, zastrupila.

ŽUNKO: Pa sva hotela samo pse.

DELLAREA (*prikima in zavzdihne*): Samo pse. (*Se obrne h Koritniku.*) Pojma nimaš, kaj vse ljudje pošiljajo. (*Zavzdihne.*)

ŽUNKO: Antraks sva vsipala v vodovod.

DELLAREA: Pa je bilo eno veliko sranje.

ŽUNKO: Se bo že uredilo.

DELLAREA: Kaj vedno s tem težiš? To je logično. Vse je vedno nekako urejeno.

KORITNIK: Tudi tisto, česar ni?

DELLAREA: Seveda. Kako pa misliš, da potem obstaja?

Tišina.

KORITNIK(*spet pogleda v kamero in resno reče*): Čas je zapor.

Tišina. Predolga ...

DELLAREA: Baba nas je preklela.

Tema.

Vsi so spet na svojih mestih. Žunko je ves obvezan in v podplutbah. Stoka.

DELLAREA (*zavzdihne*): A boš že nehal?!

ŽUNKO: Boli me.

KORITNIK (*mu zabrusi*): Kaj pa si skrival znamko.

ŽUNKO: Kretena! Kako se bom zdaj oblekel v šefico?

KORITNIK: Aja, vidiš – na to pa nisva mislila. (*Se zbegano popraska po glavi.*)

DELLAREA (*vzdihne*): Te bova midva. Koritnik je žabe pokrpal.

KORITNIK (*ponosno pokima*): Sem jih, ja. In opral. (*Nato ves v pričakovanju veselo zaploska.*) Komaj čakam, da pride kaka stranka!

ŽUNKO: So že suhe?

KORITNIK: Pst!

ŽUNKO: Kaj 'pst'?

KORITNIK (*pogleda navzgor*): Deske škripajo. Prihaja.

Dellarea zavzdihne.

ŽUNKO (*napne ušesa*): Nič ne slišim.

Žunko pogleda Dellareo, če on kaj sliši. Temu je malo mar.

Po lestvi se urno spusti stranka. Koritnik ji takoj zavpije.

KORITNIK: K meni! K meni! Kar semkaj!

Stranka, ki je že hotela k Dellarei, se zmedeno obrne in se napoti k njemu.

KORITNIK: Ja, ja, tako je prav! Kar sem. Tukaj delamo s polno paro!

Stranka pride do njega. Zdi se, da je zaradi nečesa precej na trnih.

STRANKA: Lahko uporabim vaše stranišče?

DELLAREA: Najprej se lepo pozdravi.

STRANKA: Dober dan! A lahko uporabim vaše stranišče?

KORITNIK: Kaj boste poslali?

STRANKA: Nič.

KORITNIK: Dajte no, dajte – meni pa res lahko zaupate. Poglejte!

Ves srečen stranki pokaže znamko. Zaupno se nagne k stranki.

KORITNIK: Saj veste, kaj je to, ali ne? (*Zarotniško pomežikne.*)

STRANKA: Nujno moram ... (*Pošmrka in se obriše pod nosom.*)

KORITNIK: Kaj?

STRANKA: Imam en nujen opravke na stranišču.

KORITNIK: Ah, to bo že počakalo. Kar sem s pismom. Boste vi poslinili ali jaz?

Koritnik ponudi stranki znamko.

KORITNIK: Obožujem slinjenje.

Koritnik iztegne jezik in poslini nekaj reči okoli sebe.

ŽUNKO: Koritnik, ne uničuj inventarja.

Stranka začudeno gleda Koritnika.

KORITNIK: Kaj me tako gledate? Nimate sline?

STRANKA: Ne rabim znamke.

DELLAREA: Prekleti internet!

KORITNIK (*ves iz sebe*): Nočete znamke?

STRANKA: Samo na vece bi rad.

Koritnik osuplo pogleda sodelavca – ne more verjeti.

KORITNIK: Noče je.

DELLAREA: Daj mu znamko, itak ni vece papirja.

ŽUNKO: Dellarea, ne bodi vulgaren.

DELLAREA: Temu se reče ulični pragmatizem.

STRANKA (*živčno*): A lahko zdaj grem?

KORITNIK: Kam?

STRANKA: Na vece, če mi dovolite.

Koritnik osuplo gleda stranko.

KORITNIK: Kaj bo pa z znamko?

STRANKA: Pa kaj toliko težite s to znamko? Prodajte jo nekemu drugemu.

DELLAREA: Dobra ideja.

KORITNIK: Kaj pa če ne bo več nikogar?

STRANKA: Kaj ne bo nikogar, dajte no, pošta ste – vedno je nekdo.

ŽUNKO: Po lestvi ste prišli.

STRANKA: Ja in?

ŽUNKO: Kaj če jo nekdo potegne gor?

STRANKA (*je vedno bolj zbegana in živčna*): Saj imate vrata.

DELLAREA (*mu uide sarkastični vzklik*): Pha!

STRANKA (*pogleda Dellareo*): Kaj pa je?

ŽUNKO: Niso vsa vrata ista.

STRANKA: Kako to mislite?

ŽUNKO: Ena imajo šifre.

KORITNIK: Tem se reče sef.

DELLAREA: Samo v sefu ga ne smete srati.

STRANKA: Saj nisem mislil ...

KORITNIK (*hitro vskoči*): Kaj pa ste mislili?

STRANKA (*že zelo nervozno*): Črtico bi potegnil.

ŽUNKO: Na našem stranišču?

STRANKA: Saj jo lahko skupaj.

ŽUNKO: Ne morete čečkati po našem stranišču.

KORITNIK: Kaj če bi mi prišli domov k vam in vam čez celo dnevno sobo potegnili debelo črto?

Stranka jih debelo gleda.

KORITNIK (*prijazno*): Raje vzemite znamko.

Stranka otrpne. Nato gleda enega in drugega. Gledajo se. Nato gre stranka k lestvi.

DELLAREA: Kam greste?

STRANKA: Prišlo je do nesporazuma.

KORITNIK: Se mi zdi, ja. Da vas ni sram! S sodelavcem sva pretepla sodelavca zaradi te znamke, vi se pa obnašate do nje tako indiferentno! Kaj če bi prišel Dellarea domov k vam in se do vas obnašal indiferentno?

STRANKA: Se opravičujem. Zdaj pa moram iti.

KORITNIK: Najlažje se je izogniti, ja.

Dellarea vzdihne.

STRANKA: Čemu?

ŽUNKO: Usodi.

DELLAREA: Žunko, ne govori neumnosti. (*Zavzdihne.*)

KORITNIK: Ja, raje reci kar čas, ne pleteniči.

Žunko vzdihne. Tišina. Gledajo se.

DELLAREA: Naj gre na prekleti vece. (*Zavzdihne.*) Itak je zamašen.

ŽUNKO: Spet?

DELLAREA: Kaj spet? Tak je že bil, ko sem sem prišel v službo.

STRANKA: A res lahko?

KORITNIK (*osorno stranki*): Lahko za trenutek nehate misliti nase?

ŽUNKO: Človek se vendar mora trebiti.

KORITNIK (*strinjajoče prikima*): Drugače se mu marsikaj nabere.

STRANKA: Pritožil se b...

Koritnik, Dellarea in Žunko svoje poglede ostro zapičijo v stranko. Ta takoj utihne in krotko skloni glavo. Tiho reče ...

STRANKA: Oprostite.

KORITNIK: Prav, pojdite na vece. Samo prej še naj pove, kdo od nas hitreje
štemplja.

ŽUNKO: Saj nimamo šampiljk.

KORITNIK: Pa tolčimo z roko. Tri, štiri ... Zdaj!

Stisnejo eno roko v pest in začnejo kot divje tolči po pultu, kot da nekaj štempljajo. Zdi se, da je Koritnik najhitrejši. Stranka jih gleda. Štempljajo dolgo. Predolgo. Ko se upehani in zasopli unesejo, se pričakujoče zagledajo v stranko.

KORITNIK: Kdo?

STRANKA: Prehitro je bilo.

ŽUNKO (*se nekoliko nakremži*): Roka me boli. (*In strese roko.*)

KORITNIK: Mene pa nič.

Dellarea se skrbno pogladi po laseh.

KORITNIK: Na Kitajskem so štiri milijarde ljudi.

ŽUNKO: Kakšno pa ima to vezo?

KORITNIK: Tam sem bil na praksi. Tisti dan, ko so obvestili ljudi, da ima vsaka družina lahko samo po enega otroka. Tri leta smo samo štempljali.

DELLARE: Koritnik.

KORITNIK: Kaj je?

Dellarea ne odgovori, samo zavzdihne. Tišina. Stranka nervozno menca in si tre roke. Dellarea, Žunko in Koritnik se dolgočasijo. Zdi se, da so čisto pozabili na stranko. Ta se čez čas previdno premakne tja, kjer se ji zdi, da bi lahko bilo stranišče. Nihče za pultom ne reagira. Počasi se stranka odkrade 'na stranišče'.

Dolgo se v tišini vsi dolgočasijo. Razločno slišimo kapljanje v vedro.

Dellarea zavzdihne.

ŽUNKO: Kaj je?

DELLAREA: Če bi imeli časopis, bi vedeli, kje je danes poplavljal.

KORITNIK: Mene zanima, kdo se je rodil na današnji dan. Ali pa kaj so izumili. Kaj so izumili, me še bolj zanima kot to, ali se je kdo rodil.

ŽUNKO: Mogoče so kje volitve? (*Zavzdihne.*) Upam, da bodo zmagali tisti, ki zastopajo interese ljudstva.

Tudi Dellarea zavzdihne.

KORITNIK: Kaj mislita, katera glasbena legenda se je poslovila od nas na ta dan pred nekaj leti?

Tišina. Ni odgovora.

KORITNIK: Gotovo je danes obletnica kakega zgodovinskega športnega uspeha ali obletnica ustanovitve kake državne tvorbe.

Dellarea zavzdihne.

KORITNIK: Dellarea, ti kar vzdihuj, ampak ti povem, take državne tvorbe so zelo pomembne. Vse se organizira in potem se lažje živi.

DELLAREA: Do kdaj?

KORITNIK: Dellarea, ne pokvari mi vsega. Veliko stvari se je že zgodilo in pomembno je, da si jih zapomnimo.

ŽUNKO: Zakaj?

Dellarea vzdihne.

ŽUNKO (*pogleda Dellareo*): Kaj je?

DELLAREA: Grozno je, da vse prej ali slej potone.

ŽUNKO: Kam?

DELLAREA: V pozabo.

KORITNIK: To pomeni, da je čas dober?

Žunko in Koritnik ga začudeno pogledata. Nato vsi trije pogledajo na uro. Nekaj časa opazujejo premikanje kazalca. Dokler Žunko ne zastoka. Dellarea in Koritnik ga očitajoče pogledata.

ŽUNKO (*opravičljivo*): Rit me boli.

Dellarea vzdihne.

KORITNIK: Preveč sediš.

Tema.

Žunko in Dellarea sta na svojih mestih. Koritnika ni.

Žunko se dolgočasi, Dellarea je zatopljen v piljenje svojih nohtov.

Čez čas pride Koritnik. S seboj nosi pladenj keksov.

KORITNIK: Spekel sem nam kekse.

DELLAREA: A to je tako smrdelo?

ŽUNKO: Sem mislil, da si sef odprl.

KORITNIK: A bosta?

Jima ponudi kekse.

ŽUNKO, DELLAREA: Ne, hvala.

Koritnik odloži pladenj na pult pred seboj, sede in ju prijateljsko nagovori.

KORITNIK: Nekaj sem vaju mislil prositi.

Žunko in Dellarea z ničimer ne pokažeta, da sta ga sploh slišala. Koritnik ju pričakujoče gleda.

KORITNIK: Razmišljam, da bi šel trenirat sinhrono plavanje.

Tišina.

KORITNIK Samo bi rabil ekipo. Saj vesta, da bi lahko s kom delal enake gibe. Tako ... Sinhrono ... (Pokaže.)

DELLAREA: Ne znam plavati.

ŽUNKO: Alergičen sem na vodo.

KORITNIK: Mogoče bi probali na suhem?

Po lestvi se spusti stranka, premeri vse tri, nato se poda do Dellaree. Na pult vrže prazno vrečo in iz žepa izvleče pištolo, ki jo nameri v Dellareo.

STRANKA: To je rop!

Dellarea se pri svojem opravlku z nohti ne pusti motiti.

DELLAREA: Prosim, stopite do kolega.

STRANKA (*bolj grozeče*): To je rop, slišite?!

Dellarea samo z glavo pomigne proti Žunku.

DELLAREA: Za rope je naslednje okence.

ŽUNKO: Od kdaj pa to?

DEALLAREA: Tebe je šefica pooblastila, pa ti rešuj.

ŽUNKO: No, hvala, Diareja!

DELLAREA: Kaj si rekel?!

Dellarea in Žunko takoj skočita drug na drugega kot dva bojevita petelina.

KORITNIK: Nehajta, bom jaz prevzel. Saj okenc niti nimamo.

Dellarea in Žunko se med pretečim merjenjem drug drugega vrmeta vsak na svoj prostor. Stranka začudeno opazuje dogajanje.

KORITNIK (*stranki*): Gospod, a lahko pridete s svojo pištolo do mene?

Stranka stopi h Koritniku ...

KORITNIK: Vreče ne pozabite.

Stranka se hitro vrne do Dellaree po vrečo. Hip zatem je že pred Koritnikom. Sune vanj z revolverjem.

STRANKA: To je rop!

KORITNIK: A imate že kaj izkušenj?

STRANKA: Kaj vas briga!

KORITNIK: Nikoli ne smete s pištolo takole predaleč čez pult, potem vam jo jaz lahko takoj vzamem.

Presenečenemu roparju spretno vzame pištolo.

KORITNIK: Vidite?!

DELLAREA (*strogo*): Koritnik, vrni stranki orožje.

Koritnik stranki vrne orožje.

KORITNIK: Samo pokazal sem mu.

In je prav očetovsko prijazen z njo.

KORITNIK: A ne? Saj niste jezni, kaj? Gotovo vam bo prav prišlo. A se mislite s tem profesionalno ukvarjati?

STRANKA: Nehaj že gobezdati in mi daj ves denar, ki ga imate!

ŽUNKO: S tem pa res ne bo problema.

KORITNIK: Prav. (*Vzame vrečo.*) Takoj bom nazaj. Vi pa ta čas pojejte kak keks!

STRANKA (*zagrozi Žunku in Dellarei*): Vidva, roke gor!

DELLAREA: Bolele me bodo. A lahko takole? (*Da roke za tilnik.*)

ŽUNKO: Jaz jih lahko dolgo držim v zrak. To smo vadili že v prvem letniku srednje poštarske. Vzemite en keks, najbrž so še topli.

Stranka gleda kekse in se nekaj obotavlja. Nato le vzame keks in ga tako hlastno poje, da mu drobtine letijo iz ust.

ŽUNKO: Dobri?

Stranka prikima.

ŽUNKO: Vzemite še.

Stranka vzame še en keks in tudi tega hlastno poje, da mu drobtine letijo iz ust.

ŽUNKO: Nabašite si žepe.

Stranka položi pištolo na pult in seže po keksih ter si jih nabaše v žepe.

Žunko in Dellarea zadovoljno kimata.

Stranka poje še en keks. Drobtine mu tudi tokrat letijo iz ust.

DELLAREA: Če pride Koritnik nazaj brez denarja – to je ta gospod, ki je pravkar odšel z vašo vrečo –, mu ne verjemite, da ga nič nimamo. Kar ustrelite ga.

ŽUNKO (očitajoče): Dellarea!

DELLAREA (skomigne): Kaj?

Dellarea se vrne k piljenju nohtov. Tudi Žunko spusti roke, vendar on z njimi nič ne počne. Čakajo. Slišimo kapljanje. Stranka se obrne h kameri in gleda, kako kaplja iz nje. Nato se obrne k Žunku in Dellarei.

STRANKA: Kamera se vam je pokvarila.

DELLAREA: Ne skrbite, saj si vse zapomnimo.

Dellarea si končno ogleda roparja, ki stopi bliže h kameri in si jo ogleduje.

DELLAREA: Tako znani se mi zdite, gospod. Sva bila midva mogoče kdaj prijatelja? Saj ne v resničnem življenju, mogoče na Facebooku?

Stranka se obrne k Dellarei. Zdaj on njega podrobno opazuje. Nato pove.

STRANKA: Izgubil sem geslo.

ŽUNKO: To je pa nerodno.

STRANKA: Tudi interneta nimam več. Nisem ga mogel plačati.

DELLAREA (*mu je jasno*): Zato ropate, kaj?

Stranka žalostno prikima.

STRANKA: Drugače sem keramičar. Pa rapam v prostem času.

ŽUNKO: Aha, to ste torej po izobrazbi.

STRANKA: Ja. (*Prikima Žunku.*) Preslabe ocene sem imel za arhitekta.

DELLAREA: Pa premalo posluha za pravega pevca, kaj? Poznam to. (*Za-
vzdihne.*)

ŽUNKO: A bi kaj zarapali?

Stranka zarapa. Ni preveč nadarjena.

ŽUNKO: Mogoče bi raje poskusili s stand upom?

STRANKA: Sem že, pa mi gre rapanje boljše.

Nastane tišina. Žunko jo čez čas pretrga ...

ŽUNKO: Kako pa gre posel s ploščicami?

STRANKA: Ne bi se rad pritoževal, ampak dokler ne bom odprl lastnega podjetja, bom delal same nadure.

DELLAREA: Ste zdaj na malici?

STRANKA: Ja. (*Prikima.*)

ŽUNKO: A zato se vam mudi?

Stranka prikima.

DELLAREA (*mu je precej jasno*): Slabe razmere, kaj? Poznam slabe razmere. Vsi delodajalci so isti. Dajali bi delo, plačila pa ne. (*Zavzdihne, nato pogleda Žunka.*) A ni v Hiacintini pisarni zadaj za sliko en sef?

Žunko mu prikima.

DELLAREA: Mogoče pa je tam kaj denarja?

ŽUNKO: Mogoče. (*Vstane, da bi šel.*)

STRANKA: Kam pa vi?

ŽUNKO: Skočim v pisarno. Tam je še en sef. Takoj bom nazaj. Pojejte še kak keks.

Žunko odide.

Stranka in Dellarea ostaneta v tišini.

Nenadoma se ropar nakremži in prime za trebuh, da ga kar malo zvije.

DELLAREA: Kaj je?

STRANKA: Črviči me!

DELLAREA: To je od keksov.

Žunko se vrne z denarjem. Takoj opazi trpeči strankin obraz.

ŽUNKO: Kaj pa mu je?

DELLAREA: Črviči ga.

ŽUNKO: To je od keksov. Izvolite – za prvo silo bo. (*Izroči stranki denar.*)

Stranka vzame denar in začudeno vzklikne.

STRANKA: Saj to je monopoli denar!

DELLAREA: A je kaj narobe?

STRANKA: To ni pravi denar – navaden ničvreden papir je!

ŽUNKO: Saj tak je vsak denar.

DELLAREA: Mi ljudje mu damo vrednost.

Besno začne meriti s pištolo v njiju.

STRANKA: Meni je vseeno, koga bom prvega!

DELLAREA: To pa je malo nehvaležno, se vam ne zdi?

Stranka se spet nakremži in se prime za trebuh.

STRANKA: Au!

Stranko zvije. Dellarea in Žunko se spogledata. Jasno jima je, za kaj gre.

DELLAREA: Vzemite še kak keks.

Nenadoma se od nekod zasliši zvonjenje telefona. Vsi se spogledajo. Priteče Koritnik s telefonom, ki zvoni.

KORITNIK: Zvoni!

ŽUNKO: Ja, dvigni, ne!

KORITNIK: Kaj če je ona?

DELLAREA: Enkrat se bomo morali soočiti.

KORITNIK (*pojasni stranki*): Naša šefica je zlobna, veste. Ko je tukaj, moramo delati.

Stranka se spet nakremži, zvije se in prime za trebuh. Koritnik vprašujoče pogleda sodelavca.

KORITNIK: Kaj pa mu je?

STRANKA (*v bolečinah skozi zobe*): To je od keksov.

KORITNIK (*zamišljeno*): Hm, moral bi dati več kumine.

DELLAREA: Beži no, kumino v kekse!

ŽUNKO: Daj, dvigni že!

KORITNIK: Ne upam si!

Žunko stopi do njega, dvigne slušalko telefona in prisluhne.

ŽUNKO: Ah!

Odmahne z roko in da slušalko Koritniku. Sede nazaj.

DELLAREA: Kdo je?

ŽUNKO: Policija.

KORITNIK: Policija? Kaj bi pa radi?

DELLAREA: Ja, vprašaj, ne.

Koritnik pokima, požre cmok in si prisloni slušalko k ušesu.

KORITNIK: Želite? (*Pokima.*) Ja. (*Pogleda stranko.*) Ena naših strank se je odločila, da bo ropar.

Koritnik namigne s slušalko proti stranki, ki jo vse bolj zvija v trebuhu.

KORITNIK: Vas hočejo.

STRANKA (*nakremženo*): Ne morem. Kje je vece?

Stranka niti ne počaka na odgovor, takoj odhiti nekam, kjer bi naj bil vece.

KORITNIK (*začudeno gleda za stranko*): Glej ga, saj ne ve, kam.

Dellarea vstane in gre h Koritniku.

DELLAREA: Daj, bom jaz.

Mu vzame telefon in prevzame pogovor.

DELLAREA (*najprej za trenutek prisluhne, nato ...*): Moški, srednjih let, slaba prebava, končal poklicno gradbeno, ima hobi ... Kakšen? V prostem času rapa, revež, in to ne preveč posrečeno. Trizložnih rim sploh ne pozna.

KORITNIK (*Žunku*): Kaj rapal je?

Žunko mu prikima.

KORITNIK (*užaljeno*): Kaj me nista poklicala. Rad imam glasbo.

DELLAREA (*Koritniku*): To ni glasba. (*V telefon.*) Aja, oprostite, sem mislil, da vas bo zanimalo. (*Spet prisluhne in hitro zatem pove v slušalko ...*) Ja, natanko tako, za talce nas ima. Pravi, da nas bo vse pobil, če ne bo po njegovo. Kaj hoče? (*Pogleda sodelavca in pokrije slušalko.*) Rabita kaj?

KORITNIK: Zadnjič sem v H&M rezerviral eno jakno.

DELLAREA (*v slušalko*): V trgovini H&M je rezervirana ena jakna na priimek Koritnik. (*Posluša, nato pogleda Koritnika.*) V centru ali v Europarku?

KORITNIK: V Europarku.

DELLAREA: Fajn. (*Mu zadovoljno prikima.*) To jim je bliže. (*Nato si vrne slušalko na uho in vanjo pove.*) V Europarku. (*Nato za hip prisluhne in na hitro spet pogleda Koritnika.*) Katera številka?

KORITNIK: 54.

DELLAREA (*v slušalko*): 54.

KORITNIK (*Žunku*): Rad imam, če je malo ohlapno.

DELLAREA (*v slušalko*): Rad ima, če je ohlapno.

KORITNIK (*se še spomni in navrže Dellarei*): Pa rdeči moški šal pri blagajni.

DELLAREA (*v slušalko*): Pa vzemite še rdeči moški šal pri blagajni.

KORITNIK: Znižan je za 50 %.

DELLAREA: Tega ne bom pravil – itak bo zastonj.

KORITNIK: Kaj če ne prinesejo pravega?

DELLAREA: Bodo pa šli zamenjat.

KORITNIK: Brez računa?

ŽUNKO: A misliš, da ga bodo kupili?

DELLAREA: Seveda. Policija ima fond za take stvari.

Koritnik otožno vzdihne. Žunko in Dellarea ga pogledata.

KORITNIK: Včasih smo tudi mi imeli fond.

DELLAREA: Misliš tisti kozarec za vlaganje?

KORITNIK: Vedno se je kaj nabralo.

DELLAREA: Itak je ona vse pobrala. Da je temu kupovala darila. (*Pogleda Žunka in se namršči.*) Tega ne bom nikoli razumel. (*Se samovšečno pogladi po laseh.*)

ŽUNKO (*opozori Dellareo*): Policija čaka.

DELLAREA (*v slušalko*): Ja, še smo tu, kje pa bomo? (*Nato pogleda Žunka.*)
No – Žunko?

ŽUNKO: Jaz ne rabim nič.

KORITNIK: Daj, no, Žunko, zdaj imaš priložnost, da dobiš kar koli.

ŽUNKO: No prav. Naj zapišejo.

DELLAREA (*v slušalko*): Pišite.

ŽUNKO: 1000 kuvert amerikank brez okenca.

DELLAREA (*v slušalko*): 1000 kuvert amerikank brez okenca.

ŽUNKO: In 500 z okenci.

KORITNIK (*zašepeče Žunku*): Pametno, ja, te ne grejo toliko.

DELLAREA (*v slušalko*): In 500 z okenci.

ŽUNKO: 1000 navadnih kuvert.

DELLAREA (*v slušalko*): 1000 navadnih kuvert.

ŽUNKO: Nekaj vrst razglednic.

DELLAREA: Nekaj vrst razglednic ... (*Posluša, nato pogleda Žunka.*) Koliko?

Žunko skomigne.

DELLAREA (*spet v slušalko*): Kaj vem, sami se odločite. Naj bodo lepi motivi. Jesenic pa tega sranja ni treba. Kaj vem ... Bled, obala, kak kozolec.

KORITNIK (*mu pomaga*): Postojnska.

DELLAREA (*pokima Koritniku in nato pove v slušalko*): Postojnska, ja, pa Lipica. Konje imajo radi. (*Pogleda kolega.*) Kaj še?

ŽUNKO: 500 znamk za tujino in 500 za doma.

DELLAREA (*v slušalko*): 500 znamk za tujino in 500 za doma.

ŽUNKO: Obrazce za hitro in priporočeno pošto, položnice in fakture za kar koli. Vsega po 1000.

KORITNIK: Potem dajmo znamke tudi po 1000.

Dellarea mu prikima.

DELLAREA (*v slušalko*): Obrazce za hitro in priporočeno pošto, položnice in fakture za kar koli. Vsega po 1000. Znamke pa tudi dajte vse po 1000.

DELLAREA (*v slušalko*): Zakaj to hoče? Mislim, da je duševno neuravnotešen. Šefico je že ustrelil.

KORITNIK (*prikima Dellarei*): Dobra ideja. Grem gledat, kaj je z njim. Da ni padel v vece.

Koritnik se zahihita.

ŽUNKO: Padel v zamašen vece?

KORITNIK: Saj zato je smešno.

Koritnik se odhithita z odra.

DELLAREA (*opozori Žunka*): Daj, sodeluj. Še kaj?

Ta odkima.

DELLAREA (*v slušalko*): Pa škatlo kulijev, pa nekaj svinčnikov in radirk. Aja, pa še spenjalnik in selotejp. Ste zapisali? To je zgleda vse, ja.

ŽUNKO: Kaj pa ti, Dellarea?

Dellarea za trenutek dvigne glavo stran od slušalke in pomisli. Nato znova v slušalko ...

DELLAREA: Pa eni gospe nesite šopek rož. Vam bom takoj dal naslov: Dellarea, Rožnodolska 16. Ja, tam nasproti Tuša, ja. A vi ste tam bližu? Ni slabo okrožje, ja. Ampak odkar so zgradili bloke, ni več miru. Moram zdaj nehati, da ne bo še sebe ubil.

Žunko mu na hitro došepne.

ŽUNKO: Pa linex!

DELLAREA (*ga zmedeno pogleda*): Kaj?

ŽUNKO: Linex.

DELLAREA: Aha. (*In takoj v slušalko.*) Pa še Linex, prosim. Nekaj ga šraufa v trebuhu. Ja, slaba prebava. (*Prikima v slušalko.*) Pa mrežico za lase. Za srednje veliko, izredno lepo oblikovano glavo. (*Se samovšečno pogladi po laseh.*) Vzemite najboljšo lycro, tu ne smete šparati. Ja, nas je zelo strah, prav tresem se. Velja. Se kmalu vidimo. Bomo skušali zdržati.

Dellarea odloži in pogleda Žunka. Oba pogledata v smer, v katero je izginil ropar.

DELLAREA: Upam, da bo živel dovolj dolgo.

Žunko vzdihne.

DELLAREA: Kaj je?

ŽUNKO: Pogrešam jo.

Dellarea se obrne stran in zavije z očmi.

Tema.

Vsi trije so na svojih mestih. Žunko in Dellarea se po stari dobri navadi dolgočasita, Koritnik je oblečen v šefico in zatopljeno s škarjami nekaj reže iz papirja.

Vse naokoli pred pultom je naloženih polno še neodprtih kartonskih škatel.

Po lestvi se spusti stranka. Da se dokoplje do tal, mora premakniti nekaj škatel in stopiti mimo njih. Gre do sredinskega okenca. V rokah ima pismo.

STRANKA: Priporočeno imam.

ŽUNKO: Za daleč?

STRANKA: Kaj pa je to važno?

KORITNIK: Če ni daleč, lahko sami dostavite.

STRANKA: Kaj bom sam dostavljal, če ste vi za to tukaj?

KORITNIK: Ne povzdigujte glasu.

STRANKA: Saj ga ne. Samo čudno mi je.

DELLAREA: Marsikaj je čudno. (*Zavzdihne.*)

STRANKA (*tudi zavzdihne*): Lahko dobim obrazec?

ŽUNKO: Nimamo?

STRANKA: Kako – nimate?

ŽUNKO: Zmanjkalo.

STRANKA: Kako – zmanjkalo?

KORITNIK: Že nekaj let nazaj. Ali več?

Se nekoliko nagne nazaj, da čez Žunka pogleda Dellareo. Ta samo vzdihne.

STRANKA: Kaj pa naj? Mora biti priporočeno, da imam dokaz.

ŽUNKO: Znamko imate?

STRANKA: Ne.

KORITNIK: Tudi mi ne.

STRANKA: Kako ne?

DELLAREA (*zavzdihne*): Splesnele so nam.

KORITNIK (*zavzdihne*): Vse je tako vlažno.

ŽUNKO: Jaz sem jih hranil na suhem.

STRANKA: Kakšna pošta pa ste?

DELLAREA: Pošta kot pošta, a je treba biti žaljiv?

STRANKA: Saj nisem žaljiv, le tole pismo bi rad priporočeno poslal.

ŽUNKO (*vzdihne in odkima, kot da mu je res žal*): Žal vam ne moremo pomagati. Na policah nimamo nič.

STRANKA: Kaj pa je v teh škatlah?

ŽUNKO: Vse to, kar rabimo.

STRANKA: Potem pa imate obrazce.

KORITNIK: Če so pa v škatlah!

STRANKA: Pa jih vzemite ven!

ŽUNKO: Najprej jih moramo zavesti.

STRANKA: Zakaj pa tega ne naredite?

DELLAREA: Nimamo kam.

Koritnik se stranki prizanesljivo nasmehne.

KORITNIK: Še niste slišali za rek: Vse ob svojem času.

STRANKA: Nič vas ne razumem.

ŽUNKO: Kaj mislite, zakaj kaplja iz kamere?

STRANKA: Kakšne kamere? *(Se zmedeno ozre naokoli, dokler se ji pogled ne ustavi na kameri na steni.)* Pa res kaplja. Zakaj?

DELLAREA *(zavzdihne)*: Ko bi mi to vedeli.

ŽUNKO: Vidite, zakaj je tako vlažno?

KORITNIK: Čas nas je vse prepojil.

DELLAREA: In ko odteče ...

ŽUNKO: ... ni več nič.

DELLAREA: Ta samozadostna reka. *(Zavzdihne.)*

STRANKA: Kaj se greste tukaj?

ŽUNKO: Pst!

STRANKA: Kaj?

DELLAREA: Kaplja! *(Namigne na kapljanje kamere.)*

KORITNIK: Kmalu bo polno vedro.

STRANKA: Kaj govorite?

KORITNIK: Takrat se bo prelilo.

DELLAREA: Utopili se bomo. (*Zavzdihne.*)

ŽUNKO: V času. (*Zavzdihne.*)

KORITNIK: Čas preplavi vse.

ŽUNKO (*stranki*): Čutite?

STRANKA: Kaj?

KORITNIK: Vlago.

DELLAREA: Naduho.

ŽUNKO: To, kar vas je zajelo.

KORITNIK: Nosi nas.

STRANKA: Kam?

Dellarea vzdihne. Stranka ga pogleda. Tišina.

STRANKA: Nakladate.

Koritnik razgrne večkrat preloženi papir, iz katerega je izrezljal preprostega možica. Zdaj so nanizani na traku drug za drugim in držijo se za roke.

KORITNIK: Radi se moramo imeti.

Tema.

Koritnik v modrem delovnem plašču in obut samo v šlape čisti po prostoru. Okoli njega so razna čistila. Zavzeto drgne, briše, polira. Na glavi ima trak za lase.

Žunko sedi na svojem mestu in ga gleda. Vsake toliko mu pokaže s prstom ...

ŽUNKO: Še tu. Pa tam. Pod kamero ne pozabi ...

Koritnik ubogljivo briše. To nekajkrat ponovita, nato gre Koritnik po metlo. Pometa pred pultom ...

KORITNIK (*vmes se pritoži*): Od kod je toliko drobtin?

Tako mine precej časa.

Pride Dellarea. Ne gre do pulta, samo stoji nekaj metrov proč in gleda Koritnika.

Čez čas zavzdihne.

DELLAREA: Nikoli ne veš, kakšno bo vreme.

ŽUNKO: Ali sploh kar koli veš?

KORITNIK: Jaz sem takoj vedel.

ŽUNKO: Kaj?

KORITNIK: Da mi trak lepo paše.

DELLAREA: Bi vaju motilo, če bi vzel žarnico z veceja in jo dal v skladišče?

Koritnik in Žunko ne rečeta nič. Samo gledata ga. Čez čas ...

DELLAREA: Rad se negujem.

Dellarea si gre z roko samovšečno skozi lase.

DELLAREA: V savno grem.

ŽUNKO: Kaj pa, če bo gužva?

Dellarea se za trenutek zamisli, nato se samovšečno pogladi po laseh ...

DELLAREA: Dopust imam.

Dellarea odide.

Žunko se obrne h Koritniku.

ŽUNKO: Lahko nehaš?

KORITNIK (*mu prikima*): Vsak čas.

ŽUNKO: Torej lahko takoj.

Koritnik ne reagira. Čisti. Tišina.

Čez čas Žunko zavzdihne.

ŽUNKO: Za koga sploh čistiš?

Koritnik zdaj čisti le okoli njega, tako da se mora Žunko včasih nekoliko umakniti, da opravi, kar si je zamislil.

ŽUNKO: Kako je vroče. (*Si popravi ovratnik.*)

Po odru se začne valiti megla. Oba s Koritnikom opazujeta, kako se razrašča po prostoru.

ŽUNKO: Da ne bo zažgal skladišča.

KORITNIK: Na dopustu je.

ŽUNKO: To ne pomeni, da lahko dela, kar hoče.

Koritnik in Žunko še malo gledata v meglo, nato odideta tja, kjer je še malo prej prostor zapustil Dellarea.

Megla se vali po odru.

Megla se počasi razkrajaja.

Dolgo gledamo prazen oder z razkrajajočo se meglo.

Nenadoma se sredi nje pojavi goli Dellarea, zaviti samo v belo brisačo. Na obrazu ima belo lepотно masko. Postoji in nato odide.

Čez čas se po lestvi spusti stranka, preoblečena v Dartha Vaderja iz filma Vojna zvezd. Gre do vedra in vanj opravi malo potrebo. Nato spleza po lestvi nazaj gor.

Megla se počasi razkraja.

Dolgo gledamo prazen oder z razkrajajočo se meglo.

Tema.

Žunko sedi in ob njem stojita Koritnik in Dellarea. Zatopljeno nekaj preverjajo na praznem pultu. Pred njimi za pultom čaka stranka, preoblečena v Dartha Vaderja. Nagiba se na stran, s komolcem se naslanja na pult in si podpira glavo, medtem ko s prsti druge roke mirno bobna po pultu.

ŽUNKO (*pogleda stranko*): Kako ste rekli, da vam je ime?

STRANKA (*z glasom Dartha Vaderja*): Darth Vader.

ŽUNKO: Nimamo vas zabeleženega.

DELLAREA: Svetleči se meč ste pozabili?

Stranka prikima.

KORITNIK: Kdaj?

Žunko, Dellarea in Koritnik se znova posvetijo pultu pred seboj. Žunko sam pri sebi žebra ...

ŽUNKO: Darth Vader, Darth Vader ... Aha! Tukaj je. (*Prikima in pogleda stranko.*) Žal gospod Vader pri nas še nikoli ni ničesar pozabil.

KORITNIK: Vodimo strogo evidenco.

ŽUNKO: Imamo zapisane vse, ki niso ničesar pozabili.

DELLAREA: In vi ste med njimi.

Stranka na pult položi kup barvnih letakov.

STRANKA: Lahko pustim pri vas nekaj letakov?

DELLAREA: Za kaj gre?

Dellarea vzame enega izmed letakov in bere. Tudi Koritnik in Žunko gledata njegov letak. Dellarea se presenečeno zazre v stranko.

DELLAREA: Vi ste politik?

Prikima.

DELLAREA (*pogleda na letak in prebere*): 'Zborovanje pred pošto'.

ŽUNKO: Ta bo malo težka.

KORITNIK (*zaupa stranki*): Naša šefica je zlobna, veste. Ona nikoli ne voli.

ŽUNKO: Naše parkirišče je za stranke.

DELLAREA: Saj to je stranka.

KORITNIK: Seveda! Absolutno! Nismo hoteli delati razlik. Nam je vsaka stranka sveta, ne glede na to, kje je kaj pozabila.

ŽUNKO (*pozorno premeri stranko*): No, saj ... človek si vas hitro zapomni. To je že dobro. Kaj pa program?

KORITNIK: A se zavzimate za kaj?

STRANKA: Za silo.

ŽUNKO: Za kakšno silo?

STRANKA: Želimo, da bi bila z vsakim.

ŽUNKO: In kaj bo to prineslo nam?

DELLAREA: Žunko, ne bodi tako koristoljuben. (*Stranki.*) Vaši stranki bi gotovo prišla prav ena taka markantna osebnost, kot sem sam –

z veliko šarma in karizme. *(Se samovšečno pogladi po laseh in pokaže stranki svojo najboljšo stran obraza.)* Lahko vzamem dopust? *(S pričakovanjem gleda v stranko, ki ne reče nič.)* Slišite? Vam govorim? Imate še kaj prosto? Lahko sem samo tajnik. Znam s silo. Imam krasne reference. V osnovni šoli sem bil glavni nasilnik. Svoje otroke sam tepem in tudi žena jih je že kdaj dobila. Pa tudi tale moja dva sodelavca. Celo posiljeval sem že. Seveda ne sodelavcev. Ko sem bil majhen, sem si želel, da bi bil rabelj. Ali vsaj diktator, ko odrastem.

ŽUNKO: Dellarea, ne bodi patetičen.

KORITNIK: Mogoče pa gospod Vader ne misli take sile?

DELLAREA: Kakšno pa?

KORITNIK: Višjo.

Vsi pogledajo po lestvi navzgor. Nekaj časa tako gledajo v strop, nato ...

DELLAREA: Zakaj pa potem nič ne reče?

Zdaj se vsi trije pričakujoče zagledajo v stranko, ki nepremično stoji. Čez čas ...

ŽUNKO: Gospod Vader?

DELLAREA: Kaj se zdaj kuja?

KORITNIK *(zamišljeno)*: Hm ... Ne vem, če se kuja.

Koritnik stopi izza pulta k stranki in si jo prične pozorno ogledovati. Dvigne strankino roko in jo spusti – roka mlahavo pade nazaj ob telo.

ŽUNKO: Koritnik, ne otipavaj strank!

DELLAREA: Razen če sama tako želi. *(Se samovšečno pogladi po glavi.)*

Koritnik zamaha z dlanjo stranki pred obrazom, ta ne reagira na nič.

KORITNIK: Saj sem vedel.

DELLAREA: Kaj?

KORITNIK: Na baterije je.

ŽUNKO: Kaj takega!

KORITNIK: Menjati jih bo treba. Energije mu je zmanjkalo.

ŽUNKO: Misliš 'ji' je zmanjkalo.

KORITNIK: Ne. Mislim tako, kot sem rekel.

ŽUNKO: Stranka je – moraš uporabljati ženski spol.

KORITNIK: Naslovil sem ga kot Vaderja.

DELLAREA: Jaz zelo rad uporabljam ženski spol. (*Se samovšečno pogladi po glavi.*)

ŽUNKO: Baterij pa nimamo.

DELLAREA: Pa toliko se imava za pogovoriti. (*Zavzdihne.*)

KORITNIK: Že vem!

Koritnik stopi k steni z uro.

KORITNIK: Dellarea, dvigni me!

ŽUNKO: Tega ne bom dovolil ...

DELLAREA: Žunko, daj mir, stranko moramo usposobiti. 'Zaradi nje smo tukaj'.

Dellarea stopi h Koritniku in počepne, Koritnik se povzpne na njegove rame in Dellarea ga dvigne. Koritnik sname uro. Koritnik pogleda na hrbtno stran ure in presenečeno vzklikne.

KORITNIK: Ni jih!

ŽUNKO (*v paničnem strahu*): Daj jo nazaj! Daj jo čim prej nazaj!

KORITNIK (*še kar zija v uro*): Ni baterij!

DELLAREA: Kako pa dela?

ŽUNKO (*vse bolj razburjeno*): Na čas! Vse dela na čas!

DELLAREA: Ta ne dela na čas. (*Pokaže na stranko.*) Vsaj zdaj več ne.

KORITNIK: A potem ima vsak svoj čas?

ŽUNKO: Najbrž se mu za nekaj časa le pridružimo.

DELLARE: Torej je edino, kar je v resnici živo, čas?

DELLAREA: Koritnik, bejži dol!

ŽUNKO: Najprej jo dajta nazaj, slišita?! (*Je vse bolj iz sebe.*)

DELLAREA: Kaj ti pa je?

Tedaj se zasliši mijavkanje.

KORITNIK: Kaj je to?

ŽUNKO (*v grozi*): Tukaj je.

DELLAREA: Kdo?

ŽUNKO: Se spomnita mačke, ki je nismo hranili?

KORITNIK (*obraz se mu razleze v ganjen nasmeh*): Marelice? Muc, muc, muc, muc ... pridi, pridi, pridi, pridi!

ŽUNKO: Koritnik, ne kliči je.

KORITNIK: Zakaj ne?

ŽUNKO: A imaš hrano?

DELLAREA: Ne morem več. Zgini dol!

Dellarea počepne in se otrese Koritnika, ta se še komaj ujame na noge. Ura mu pade iz rok na tla in se razleti. Žunko se nesrečno zgrudi ob ostankih ure.

ŽUNKO: Razletel se je.

DELLAREA: Kdo?

KORITNIK: Najbrž misli na čas.

Spet se zasliši mijavkanje. Vendar tokrat glasneje in zelo blizu.

KORITNIK (*prestrašeno*): Marelica je živa!

ŽUNKO (*zgroženo plane na noge*): Vse se je pomešalo!

Zbežijo z odra.

Tema.

Ura je nazaj na steni. Prelepljena je z lepilnim trakom. Kazalca se vrtita v nasprotno smer.

Žunko gre na sredino odra. Koritnik mu pripelje stol, na katerega sede. Koritnik stoji ob njem, kot da mu daje oporo. Dellarea ju opazuje s svojega delovnega mesta. Žunko iz žepa vzame pismo in ga prebere ...

ŽUNKO: Lepo je imeti službo. Vstati zjutraj ob točno določeni uri, priti v drug prostor in tam začeti opravljati svoje delo. To je delo s strankami. Večinoma jih razveseljujemo, včasih tudi ne. Nekatere tudi jočejo. Takrat je naše delo najpomembnejše. Nikomur ni lahko izročiti telegrama z obvestilom o smrti. Nekatere stranke se razburjajo po nepotrebnem. Jezne so na nekoga drugega – največkrat, kar same nase – in potem se znašajo nad nami.

DELLAREA: O sanjah, sem ti rekel!

Žunko ga odsotno pogleda. Dellarea mu prikima, naj začne. Žunko pogleda Koritnika.

Zamenjata položaja. Zdaj sedi Koritnik in Žunko stoji ob njem, kot da mu je v oporo.

KORITNIK: Sanjal sem, da sem delal v prostoru, kjer se je vse ustavilo.

DELLAREA: Gromska strela, kako si lahko delal, če je vse stalo?!

Žunko se obrne k Dellarei in mu pokaže 'Pst!'. Koritnik nadaljuje.

KORITNIK: To je bil božanski občutek. Kazalec se sploh ni vrtel in iz kamere ni kapljalo.

Dellarea se jezno zgrabi za čelo ter težko in globoko zavzdihne, nato se spusti in spet prisluhne.

KORITNIK: Premikala se je lahko samo šefica!

DELLAREA (*ogorčeno vzklikne*): Jezus!

Žunko ga očitajoče pogleda, naj bo tiho. Dellarea samo odmahne z roko, vstane in odide. Vmes še enkrat ogorčeno ponovi.

DELLAREA: Jezus!

Žunko potrepnja Koritnika po ramenu.

ŽUNKO: Ne skrbi, vse se bo uredilo.

KORITNIK (*ga željno pogleda*): Sem lahko malo stranka?

Žunko pomisli, nato se odloči in prijazno pokima Koritniku.

ŽUNKO: No, pa daj.

Koritnik vstane, odpeljeta stol na svoje mesto. Žunko sede za svoje okence, Koritnik pa se postavi pred njega za pult.

KORITNIK: Dober dan!

ŽUNKO: Dober dan!

KORITNIK: Rad bi podal kazensko prijavo.

ŽUNKO: To je pošta, ne policija.

KORITNIK: Rad bi podal kazensko prijavo.

ŽUNKO: Če bi imeli znamke in kuverte, bi jo lahko kvečemu kam poslali. Ampak morali bi jo imeti že napisano, ker tudi papirja in kulijev nimamo.

KORITNIK (*trmasto*): Rad bi podal kazensko prijavo.

ŽUNKO: Boš nehal težiti s tem?

KORITNIK (*trmasto*): Rad bi podal kazensko prijavo.

Žunko zavije z očmi in ga nahruli.

ŽUNKO: Pošta smo, ne policija, teleban!

KORITNIK: Nekdo mi je zastrupil psa.

Nastane tišina. Žunko postane neugodno.

ŽUNKO: Bi mogoče rabili veterinarja?

Dellarea pride s škatlo z orodjem in jo odloži pod kamero. Žunko in Koritnik ga opazujeta, kako vzame lestev in jo nasloni na zid ob kameri.

ŽUNKO: Kaj pa počneš? Si nor?!

KORITNIK: Ne smeš premikati lestve.

DELLAREA: Sit sem tega prekletega kapljanja!

Dellarea se povzpne po lestvi in z izvijačem šari okoli kamere. Naenkrat počti, se zablika in ga strese. Dellarea zakriči in skoči z lestve. Z eno nogo se zagozdi v vedru. Žunko in Koritnik sta takoj pri njem.

DELLAREA: Jebenti!

ŽUNKO: Si v redu?

DELLAREA: Frizura.

Dellarea se zaskrbljeno pogladi po glavi, nato skuša izvleči nogo iz vedra. Trudi se na vse načine, a ne gre. Koritnik in Žunko mu pamagata in primeta za vedro. Šele s skupnimi močmi jim uspe, vendar Dellareov čevlj ostane v vedru. Dellarea in Žunko z začudenjem gledata Dellareovo boso nogo, Koritnik bulji v vedro.

KORITNIK: Ti imaš številko noge premera tega vedra.

DELLAREA (*jezno*): Jebenti! (*Se zažene in iz škatle z orodjem vzame kladivo.*)

ŽUNKO: Dellarea, kaj počneš?

Dellarea se z ihto vrne na lestev in začne tolči po kameri.

ŽUNKO: Dellarea, nehaj!

Dellarea stolče kamero s stene. Spodaj jo ujame Koritnik. Z Žunkom jo obračata in opazujeta, Dellarea zleze z lestve in se jima pridruži.

KORITNIK (*skomigne*): Kamera kot kamera.

DELLAREA: Ni nikjer nobene vode?

Žunko gleda gor, kjer je zdaj le železen nosilec, s katerega visi iztahnjen kabel.

ŽUNKO: Kaj pa je bilo potem v vedru?

Vsi pogledajo Dellareovo boso nogo.

ŽUNKO: Samo kabel je.

DELLAREA: Od kod pa je kapljalo?

Se začudeno spogledajo.

KORITNIK: Mogoče iz naših oči?

Odsotno se zagledajo predse.

DELLAREA: Nihče več ne ceni našega dela. Ta prekleti internet je vse uničil. Ne vem, kdaj sem nazadnje poštempljal kako ljubezensko

pismo. Včasih pa jih je bilo na stotine. In kako so dišala! Še posebej tista ženska. (*Strastno.*) Kako me je omamljal tisti vonj. Odpiral sem jih in bral in potem sem točno vedel, katero dekle zna ljubiti. Samo ženske znajo tako ljubiti! In bil sem prijazen z njimi. O, kako sem se razdajal! Skušal sem jih zaplesti v pogovor, izvedeti kaj več o njih, kje so doma, kdaj grejo spat in kateri parfum uporabljajo. Zalezoval sem jih.

Sodelavca ga začneta začudeno gledati.

DELLAREA: Plazil sem se ponoči pod njihove postelje, poslušal njihova vzdihovanja, z njimi ginil v njihovih koprnenjih, včasih sem kakšno prisilil ...

Pogleda sodelavca ... Nato zavzdihne in se vrne na svoj sedež.

KORITNIK: V kaj si jih silil, Dellarea?

DELLAREA: Ah, ni važno. (*Odmahne z roko in vzdihne.*)

Žunko vrne lestev na njeno mesto. Nato se trudi izbežati Dellareov čevlji iz vedra.

KORITNIK: Si bil nasilen?

DELLAREA: Malo.

ŽUNKO: Kako 'malo'?

DELLAREA (*že nekoliko jezno*): Pa kaj je to važno?!

KORITNIK: Daj no, Dellarea, povej! Jaz tudi tebi povem vse o moji luska-vici.

DELLAREA: Dajta mi mir.

Sodelavca stopita bliže k njemu. Žunko mu izroči čevlji. Dellarea se obuje.

ŽUNKO: Daj, no, povej! Stara frenda sva.

KORITNIK: Ja, Dellarea, stari frendi smo – vsi trije. V kaj si babe silil?

Dellarea se še nekaj preseda in se skuša izmuzniti, a nato le pove, čeprav zelo nerad.

DELLAREA: Da so mi urinirale v roko. Sta zdaj zadovoljna?

KORITNIK: Vau! Bravo! Urin je ful zdrav. Eni ga pijejo že na tešče, samo meni bolj paše po kosilu.

Po lestvi se urno spusti stranka, preoblečena v poštarja. Na sredini se ustavi, pomaha s papirjem v roki in zavpije:

STRANKA: Telegram!

DELLAREA: Za koga?

STRANKA: Za pošto na koncu sveta.

KORITNIK (*radostno zaploska*): Juhu, to je za nas!

STRANKA: Kdo bo prevzel? (*Stranka ostaja na lestvi.*)

ŽUNKO: Pridi dol!

STRANKA: Ne grem.

ŽUNKO: Zakaj ne?

STRANKA: Pri vas čas teče.

DELLAREA: Kaj pa govoriš?

KORITNIK: Bom jaz prevzel. (*Se zažene proti stranki.*)

ŽUNKO (*ga s strogim glasom ustavi*): Koritnik!

KORITNIK: Kaj je?

Dellarea Koritniku odločno odkima. Stojijo in se gledajo s stranko. Tako mine nekaj trenutkov. Stranka se zdrami in pomaha s telegramom.

STRANKA: No, a bo kdo prevzel?

KORITNIK (*Žunku in Dellarei*): A lahko, prosim?

ŽUNKO: To ni naš poštar.

DELLAREA: Kateri pa je?

KORITNIK: Zakaj je to važno?

DELLAREA: Jaz pravim, premlatimo ga.

STRANKA (*nestrpno*): A bi, prosim, prevzeli?! Še cel dan je pred mano.

ŽUNKO: Dan? Torej poznaš čas?

STRANKA: Naučili so me. Rad bi svoje delo opravljal v zadovoljstvo vseh.

DELLAREA: Naj potem vsaj prebere prekleti telegram.

STRANKA: Rabim podpisnika.

DELLAREA: Ne serji ga!

STRANKA: Taka so določila postopka, sami dobro veste.

ŽUNKO: Potem pa pridi dol.

KORITNIK (*željno*): Ja, pridi. Saj ti ne bomo nič.

STRANKA: Vi ne. Čas pa je neusmiljen.

KORITNIK: A nam kaj manjka?

STRANKA (*pogleda na potolčeno uro na steni*): Kazalec na uri gre nazaj.

DELLAREA: To je optična prevara.

STRANKA (*pogleda mesto, kjer je bila kamera*): Kje pa imate kamero?

KORITNIK: Nismo mi krivi, če ni šefice tukaj.

STRANKA: Kje pa je?

Nastane tišina. Dellarea, Žunko in Koritnik se spogledajo.

STRANKA: No – kje je?

ŽUNKO: En dan je prišla s to lestvijo, jo postavila in splezala gor.

STRANKA: Je niste več videli?

KORITNIK: Ne.

STRANKA (*veselo pomaha s telegramom*): Vrača se!

DELLAREA: Aja? Kako veste?

STRANKA: Piše. (*Namigne na telegram.*)

KORITNIK: A je telegram od nje?

STRANKA: Podpišite, pa boste videli.

ŽUNKO (*zamišljeno*): Kazalec na uri gre nazaj.

DELLAREA: Zakaj si to rekel?

ŽUNKO: In ona se vrača.

KORITNIK: A se bo potem vse vrnilo?

Pogleda pajdaša. Tišina.

KORITNIK: Tudi moj kuža?

Koritnik pogleda stranko.

KORITNIK: A gremo nazaj?

STRANKA: Podpišite (*spet pomaha s telegramom*), preden vam poide čas.

ŽUNKO (*tiho Koritniku in Dellarei*): To je še edino, kar imamo.

STRANKA (*je že precej nejevoljna*): A lahko, prosim, prevzamete? Neugodno je takole.

Tišina. Nihče se ne premakne.

STRANKA: Prav.

Stranka spleza po lestvi nazaj navzgor in ne vidimo je več. Čez hip potegne lestev za seboj.

Dellarea, Žunko in Koritnik osuplo gledajo, kam je izginila.

DELLAREA: Zdaj mi pa inventura ne bo štimala.

Tišina.

KORITNIK: Mislita, da je ta lestev vodila na zabavo?

ŽUNKO: Kakšno zabavo?

KORITNIK: Na to, na katero nismo bili povabljeni?

Tišina.

Nenadoma se Žunko zlomi in zajoče.

DELLAREA: Kaj ti pa je?

ŽUNKO (*skozi solze*): Hiacinta je najboljši človek na svetu. Vsako jutro mi je zmasirala stopala.

DELLAREA: Kretenka.

KORITNIK: Ti jih jaz?

DELLAREA (*sam zase*): Tega ne bom nikoli razumel. (*Se samovšečno pogladi po laseh, nato se obrne k Žunku.*) S kremo?

ŽUNKO: Prosim?

DELLAREA: Če je uporabila kak losijon, ko ti je masirala stopala?

ŽUNKO: Bolj se je osredotočila na akupunkturne točke.

DELLAREA (*se zgraža*): Mislim ... (*V nejeveri zmajuje z glavo.*) 'Akupunkturne' točke. Pa kaj je tej babi?

Žunko se umiri in si obriše solze.

ŽUNKO: Se opravičujem za ta izpad. Biti nadrejeni je velika odgovornost.

KORITNIK: Saj te razumem.

Koritnik hoče pobožat Žunka, a se ta jadrno umakne.

DELLAREA: In kaj bomo zdaj?

ŽUNKO (*odločno*): Gremo gor! (*Se odpravi.*)

KORITNIK: Kam greš?

ŽUNKO: Po našo lojtro.

Žunko izgine z odra.

KORITNIK (*je nekoliko zmeden*): Lojtro imamo?

DELLAREA (*skomigne*): Naj jo prinese, 'pa bomo videli, kaj se da narediti'.

Žunko se vrne z lestvijo. Postavijo jo na mesto, kjer je stala prejšnja lestev. Najprej pogleda kompanjona, nato uro na steni.

DELLAREA: Resno misliš?

ŽUNKO: Ne grem nazaj.

DELLAREA: Nočeš videti Hiacinte?

ŽUNKO (*odmaje z glavo*): Take ne.

KORITNIK (*veselo zaploska in se nerodno dotakne Žunka*): Bravo, nadrejeni!

Žunko spleza po lestvi navzgor in izgine. Koritnik pogleda Dellareo. Za hip tako obstaneta, nato se odloči in tudi sam urno spleza po lestvi. Dellarea še postoji. Zdi se, da ne ve, kaj bi. Gre do svojega delovnega prostora, vzame s pulta ogledalo in

se pogleda vanj. Samovšečno se pogladi po laseh in nato po brkih. Zadovoljen je z videnim. Odloži ogledalo, gre do lestve in spleza po njej.

Tema – četrta stena se zapre.

Koritnik, Žunko in Dellarea se znajdejo v mraku med občinstvom. Koritnik vzhičeno dahne (govorijo nekoliko tiše).

KORITNIK: Koliko strank!

DELLAREA (*prikima*): Polno skladišče.

ŽUNKO: To je najbrž centralno skladišče.

KORITNIK (*pomembno prikima*): Aha, sem že slišal o njem. (*Začne spraševati stranke.*) A je tu zabava? A je tu kaka zabava? A vi veste? Je to zabava? Kje je? Ti veš?

DELLAREA: Koritnik, ne tikaj strank!

KORITNIK: Kako so mirni. Mogoče imajo prazne baterije? Zakaj pa so vsi obrnjeni v isto smer?

ŽUNKO: Pst!

Začnejo šepetati.

KORITNIK: Kaj je?

ŽUNKO: Pst!

KORITNIK: Kaj čakamo?

DELLAREA (*skomigne*): Da grejo na pošto.

ŽUNKO: Upam, da ne vsi naenkrat.

KORITNIK: Ker nas ni spodaj.

DELLAREA: Nimamo dovolj okenc.

KORITNIK: Saj sploh nimamo okenc.

ŽUNKO: Tiho zdaj!

Stojijo in 'čakajo' skupaj s 'strankami', obrnjeni v četrto steno. To traja iritirajoče predolgo.

KORITNIK: Kakšen dolgčas.

DELLAREA: Spodaj pa ni bil?

KORITNIK: Spodaj smo imeli vsaj zgoraj.

ŽUNKO: Vama se to zdi 'zgoraj'?

KORITNIK: A ni? Po lestvi smo prišli. A mislita, da pridemo kdaj tudi mi na vrsto?

DELLAREA: Smo že.

KORITNIK: Kako to misliš?

DELLAREA: Na vrsti smo, da čakamo.

KORITNIK: Bedasto.

Žunko se nenadoma prestraši.

ŽUNKO: Jezus!

DELLAREA: Kaj ti pa je?

ŽUNKO: Nekdo je zakašljajal.

DELLAREA: Ja, in?

ŽUNKO: Nisem cepljen.

DELLAREA: Zakaj ne?

ŽUNKO: Ne verjamem v cepljenje.

KORITNIK: V kaj pa?

ŽUNKO: V naravni potek stvari.

DELLAREA: Se ti to zdi naravni potek stvari?

Nenadoma se Koritnik nekam zažene.

KORITNIK: Poglejta, kaj sem našel.

V njegovih rokah zažari svetleči meč.

ŽUNKO: Koritnik, to je od gospoda Vaderja. Vrni nazaj!

KORITNIK (*razočarano*): Ma ne, no.

DELLAREA: Nimam ga zavedenega. (*Strogo.*) Vrni.

Meč v Koritnikovih rokah ugasne. Nerad ga vrne tja, kjer ga je našel.

Žunko bulji v eno od gledalk. Dellarea to opazi.

DELLAREA: Žunko, kaj je?

ŽUNKO: Šefica.

Koritnik in Dellarea se mu približata in skupaj se zagledajo v isto gledalko.

DELLAREA: Hiacinta?

KORITNIK (*si prestrašeno zakrije obraz*): Kisline mi bo vrgla v obraz!

DELLAREA: Ni videti zlobna.

ŽUNKO (*se spusti na kolena pred gledalko in nežno reče*): Pogrešal sem te.
(*Prime jo za roko.*)

KORITNIK: A on pa lahko otipava stranke?

DELLAREA (*Koritniku*): Daj mir, šefica je. (*Žunku.*) Vprašaj jo, kdaj pride nazaj?

ŽUNKO: Kdaj se vrneš?

KORITNIK: Rekel je, kdaj pride nazaj, in ne kdaj se vrne.

DELLAREA: Koritnik, drži gofljo, če nočeš takoj nazaj dol!

KORITNIK: Kaj so zdaj tile – stranke ali šefice?

ŽUNKO: Hiacinta je šefica.

DELLAREA: Samo oblečena je tako.

KORITNIK: Tudi ona nima okusa za modo.

ŽUNKO: A ti ga pa imaš?

KORITNIK: Znam hoditi.

DELLAREA: Ne več.

KORITNIK: Nekega dne bom spet pridobil na samozavesti, le čakajta! In takrat bom prvi, ki bo osvojil Everest z manekensko hojo.

DELLAREA: Upam, da brez kisika.

KORITNIK: Hočeš, da bi crknil, kaj?

DELLAREA: Samo dobro ti hočem.

ŽUNKO: Glej, stranka, ki je prišla zamenjat križanko.

Žunko pokaže na enega od gledalcev. Dellarea in Koritnik sledita njegovemu pogledu, nato se vsi trije spogledajo.

KORITNIK: Smo tudi mi zdaj stranke?

DELLAREA: Vsak je od nekoga stranka.

KORITNIK (*ga to zmede*): Kaj ... kaj je tisto tam?

ŽUNKO (*pogleda tja in presenečeno vzklíkne*): Gospod Vilčnik!

KORITNIK: Kdo je gospod Vilčnik?

ŽUNKO: Pst! Naš direktor.

DELLAREA (*pojasnjujoče Koritniku*): Direktor pošte.

ŽUNKO: Direktor vseh filial.

KORITNIK: Kaj je to filiala? Nekaj takega kot filatelist?

DELLAREA: Direktor vseh podružnic. Bodi vljuden.

KORITNIK: Saj sem. A ga lahko vprašam za zabavo?

Ena od strank vstane in jih nagovori.

STRANKA: Fantje, vesel sem, da ste prišli. Našo pošto bo prevzel Shell. Prodajali bomo svetlobo.

ŽUNKO: Svetlobo? Saj še znamk nimamo.

STRANKA: Znamke so preteklost. Kdor ne bi rad živel v temi, bo moral skleniti pogodbo z nami. Svetlobo bomo privatizirali.

DELLAREA: Kreteni!

STRANKA: Google ima najboljše pogoje.

KORITNIK: A ni prej rekel Shell?

DELLAREA: In če pride do razlitja?

STRANKA: Zaradi nas ni še nihče oslepel. (*Stranka spet sede.*)

KORITNIK: Plača bo ista?

Ni odgovora. Stranka mirno sedi in gleda predse. Žunko se medtem razgleduje.

KORITNIK: Hej, Vilčnik, za plačo sprašujem!

DELLAREA: Koritnik!

KORITNIK: Naj pove. Sit sem tega izkoriščanja.

DELLAREA: Kam boš pa šel?

KORITNIK: V drugo dramo.

ŽUNKO: Jezus! Glejte!

DELLAREA: Kaj?

ŽUNKO: Mrtva muca.

KORITNIK (*jokavo*): Marelica je!

DELLAREA: Pst, šef je tu.

KORITNIK: Kaj me briga. Umrla je v skladišču! (*Ginjeno.*) Kako je suha.

ŽUNKO: Črvi lezejo po njej.

DELLAREA: Črvi lezejo po vseh nas.

KORITNIK (*odločno*): Jaz grem nazaj dol.

ŽUNKO: Počakaj še malo, no.

KORITNIK: Na kaj? Tukaj pa res ni nič lepega.

DELLAREA: A spodaj pa je?

Koritnik skomigne in se odpravi, Dellarea ga zagrabi.

DELLAREA: Počakaj!

KORITNIK (*se ustavi*): Kaj je?

DELLAREA: Mačko vzemi.

KORITNIK: Zakaj pa?

ŽUNKO: V sef jo daj.

KORITNIK: Joj, ne da si mi zdaj preoblačiti. Bom potem.

ŽUNKO: Ko enkrat greš, ne moreš več nazaj.

DELLAREA: Žunko, ti pa včasih kar nekaj. (*Zavzdihne in se samovšečno pogladi po laseh.*)

KORITNIK: Vidva jo prinesita.

DELLAREA: Koritnik, vzemi prekleto mačko in jo nesi dol!

KORITNIK (*kujavo*): Zakaj ravno jaz?

ŽUNKO: Ti si pojedel njeno hrano.

KORITNIK: No, prav. Pridi, Marelica.

Koritnik pobere s tal kosmato reč.

KORITNIK: Kako je trda.

DELLAREA: Je vsaj ne boš pojedel.

Koritnik gre 'dol'.

KORITNIK: Vidva bosta kriva, če bom padel.

DELLAREA (*mu je to všeč*): Ja, bova.

Žunko, ves navdušen, sune Dellareo.

ŽUNKO: Kolega, raziščiva skladišče! (*Začne stikati naokoli.*)

DELLAREA (*vzdihne*): Kaj bom raziskoval? Saj je vedno isto.

ŽUNKO: Daj, ne bodi tako brezvoljen.

DELLAREA: Same grde babe. (*Gleda okoli.*) Jaz grem nazaj dol.

ŽUNKO: Daj, pridi no. Kolikokrat sva lahko tako sama?

DELLAREA: Nočem biti sam.

ŽUNKO: Glej, tu nekaj piše.

Žunko z roko kaže na četrto steno, Dellarea se približa in prebere:

DELLAREA: "Četrta stena". (Nejevoljno, celo jezno.) Samo tega je še manj-kalo.

ŽUNKO: Kaj ti pa je?

DELLAREA: Moj oče je montiral četrte stene po celi Evropi. Vse dneve sem stal ob njem in gledal.

DELLAREA: Kaj?

ŽUNKO: Čas mi je predvajal kar koli. Enkrat se je cela četrta stena podrla na očka.

ŽUNKO: Hm, zanima me, kakšen je občutek, ko ni dveh sten?

DELLAREA: Preveč prostora, če mene vprašaš.

ŽUNKO: Daj, pomagaj mi jo razmakniti.

DELLAREA: A me ne boš vprašal, kaj je bilo z očkom?

ŽUNKO: Si mi že povedal. Gledališče je propadlo, njega pa so tožili.

DELLAREA: Kaj pa trajne posledice?

ŽUNKO: Za tisto je kriv film. Moj oče je prosil na ulici, pa se nič ne hvalim.

DELLAREA: Kaj?

ŽUNKO: Kar koli. Nekega dne je prišel domov mlajši.

DELLAREA: A se da kaj takega izprositi?

ŽUNKO (*skomigne z rameni*): Če si dovolj vztrajen. Daj, pomagaj mi umakniti četrto steno. Zanima me, kaj je zadaj.

DELLAREA: Isti si kot foter.

ŽUNKO (*je nekoliko prizadet*): Zakaj pa zdaj tole?

DELLAREA: Težiš do nezavesti.

ŽUNKO: A si ga poznal?

DELLAREA (*vzdihne*): Enkrat me je prosil, da bi bil tvoj prijatelj.

Tišina. Gledata se ... Žunke se nenadoma odloči.

ŽUNKO: Sam bom.

Žunke stopi k četrti steni, da bi jo razmaknil.

DELLAREA (*zavzdihne*): Brezveze.

Dellarea se pridruži Žunke in skupaj razmakneta četrto steno. Zagledamo prizorišče kot na začetku, s pultom in vsem, kar spada zraven, samo s to razliko, da je narava vse močno prerasla.

ŽUNKO: Kaj pa se je zgodilo tukaj?

DELLAREA: Dobro je namočilo.

Stopita na oder in se začudeno razgledujeta.

ŽUNKO: Kako dolgo pa nas ni bilo?

DELLAREA: Ne vem.

ŽUNKO: Je to sploh naša pošta?

Hodita po odru in se razgledujeta.

DELLAREA: Zgleda že. Kamera toči, ura se zatika ...

ŽUNKO: Kje pa je potem Koritnik?

KORITNIKOV GLAS: Lepo pozdravljeni. Sem dobil informacije? Oprostite, ker motim. Rad bi samo nekaj vprašal: Vi mogoče veste, od kod se gre na zabavo? Kako 'kakšno' zabavo? Saj sem dobil informacije ...?

ŽUNKO: Koritnik!

Tišina.

ŽUNKO: Koritnik? Vem, da si ti! Kje si?

Tišina.

ŽUNKO: Kaj počneš? Komu težiš za to zabavo?

Tišina.

ŽUNKO: Koritnik, slišala sva te!

Tišina.

DELLAREA: Koritnik, ne serji, pa se javi!

KORITNIKOV GLAS (*jezno*): Informacije sem klical, pa nimajo niti ene informacije več. Kaj se pa grejo?

ŽUNKO: Pridi sem!

KORITNIKOV GLAS: Kam 'sem'?

ŽUNKO: Za svoj pult. Situacijo imamo.

KORITNIKOV GLAS: Saj sem tu.

ŽUNKO: Kje? Pridi na svoje mesto, ti pravim.

KORITNIKOV GLAS: Za pultom sem.

DELLAREA: Koritnik, ne serji!

KORITNIKOV GLAS: Nisem na veceju.

ŽUNKO (*zmedeno išče s pogledom*): Midva sva za pultom.

KORITNIKOV GLAS: Kje pa? Ne vidim vaju.

ŽUNKO: Ja na pošti. Kje pa ti?

KORITNIKOV GLAS: Tudi.

ŽUNKO: Kje?

KORITNIKOV GLAS: Kaj 'kje'? Pri telefonu.

ŽUNKO: Ne vidiva te.

KORITNIKOV GLAS: Kako 'ne vidita'? Tu za Žunkovim pultom sem.

ŽUNKO: Jaz tudi.

Nenadoma Koritnik v smrtnem strahu zavpije.

ŽUNKO: Kaj je?

KORITNIKOV GLAS: Marelica!

ŽUNKO: Koritnik?!

Žunko plane na lestev. Dellarea ga ustavi.

DELLAREA: Ne!

ŽUNKO: Kaj ne?

DELLAREA: Naj se sam zabava.

Žunko ga gleda, za trenutek okleva. Dellarea mu mirno prikima, popusti in se umakne. Žunko žalostno zaključí.

ŽUNKO: Žabe mi je pokrpal.

DELLAREA (*skomigne*): Kaj se hoče.

Dellarea se samovšečno pogladi po glavi. In čez brke. Žunkov obraz dobi trpeč izraz. Kmalu več ne zdrži.

ŽUNKO: Ne morem ga tako pustiti, nadrejeni sem!

Zažene se po lestvi gor. Dellarea vzdihne. Čez nekaj trenutkov slišimo.

ŽUNKOV GLAS: Koritnik, kje si? Koritnik?

Tišina.

ŽUNKOV GLAS: Koritnik, slišiš? Kje si?

DELLAREA: Žunko, pridi dol, nehaj ga srati!

ŽUNKOV GLAS: Čakaj, da najdem Koritnika.

DELLAREA: Ne boš ga našel. Narobe si šel.

ŽUNKOV GLAS: Na pošti sem.

DELLAREA: Ja, pa ne na pravi.

ŽUNKOV GLAS: Kako ne na pravi?

DELLAREA: Nazaj skozi centralno skladišče bi moral.

ŽUNKOV GLAS: Tvoje ogledalo in glavnik sta tukaj.

Dellarea zavzdihne.

ŽUNKOV GLAS: Grem pogledat v sef.

Tišina. Dellarea gre in pobrska po svojem zaraslem prostoru. Izvleče ogledalo in glavnik. Gleda se in mirno češe.

KORITNIKOV GLAS: Žunko?

Dellarea ne odgovori.

KORITNIKOV GLAS: Dellarea?

DELLAREA: Kaj je?

KORITNIKOV GLAS: Žunkove žabe so suhe.

DELLAREA: Kaj pa je z mačko?

KORITNIKOV GLAS: Hrano hoče.

Tišina.

KORITNIKOV GLAS: Si prinesel kaj hrane z dopusta?

Dellarea se neha česati in zavzdihne. Pospravi ogledalo in glavnik ter se odpravi med občinstvo. Izgine v mraku.

Prostor ostane prazen.

Čez čas se izza pulta dvigne Darth Vader. Gre in odstrani vse, kar je obraslo prostor. Nato gre med občinstvo in poišče svoj svetlobni meč. Stopi do enega od gledalcev in ga privede na sredino odra. S prižganim mečem ga uporabi kot vadbeni pripomoček. Prikaže nekaj zelo umetelnih potez z mečem. Nato ugasne meč in med občinstvo razdeli nekaj praznih letakov. Izgine med občinstvom.

Po lestvi se spusti Žunko. Je precej iz sebe. Išče ...

ŽUNKO: Koritnik, kje si?

DELLAREOV GLAS: Žunko, pridi dol, nehaj ga srati!

ŽUNKO: Čakaj, da najdem Koritnika.

DELLAREOV GLAS: Ne boš ga našel. Narobe si šel.

ŽUNKO: Za pultom sem.

DELLAREOV GLAS: Ja, pa ne za pravim.

ŽUNKO: Kako ne za pravim? Tvoje ogledalo in glavnik sta tukaj. Grem pogledat v sef.

Žunko se zažene z odra tja, kjer bi naj bil sef.

Prostor ostane prazen. Čez čas zaslišimo.

DELLAREOV GLAS: Koritnik, zaboga, kje si?

KORITNIKOV GLAS: A si ti, Dellarea?

DELLAREOV GLAS: Ja, kdo pa?

KORITNIKOV GLAS: Glas je tvoj, tebe pa ne vidim.

DELLAREOV GLAS: Ne zajebavaj! Kje si? Pod pultom?

KORITNIKOV GLAS: Ne. Na svojem delovnem mestu sem.

DELLAREOV GLAS: Če te pa ne vidim! Dol sem šel po lestvi, pa te ne vidim.

ŽUNKOV GLAS: Nikoli ne bi smeli zapustiti naše pošte.

DELLAREOV GLAS: Žunko?

KORITNIKOV GLAS: Sinhronizirati se moramo.

DELLAREOV GLAS: Koritnik, kaj blebetaš?

KORITNIKOV GLAS: V *Slovarju slovenskega knjižnega jezika* piše, da to pomeni, da se dejanja in pojavi časovno med seboj ujemajo, potekajo istočasno.

ŽUNKOV GLAS: Uskladiti.

KORITNIKOV GLAS: To ja!

DELLAREOV GLAS: In kaj naj zdaj naredim?

KORITNIKOV GLAS: Marelico sem zaprl v sef.

ŽUNKOV GLAS: A veš šifro?

KORITNIKOV GLAS: V malega v pisarni.

DELLAREOV GLAS: Jezus!

Tišina. Nato ...

KORITNIKOV GLAS: Dajta jo še vidva.

ŽUNKOV GLAS: In kaj bo potem?

KORITNIKOV GLAS: Nekega dne se bomo spet našli.

Tišina.

Slišimo milo mijavkanje.

Tema.

Prizorišče kot na začetku, pod kamero je vedro in na sredini pred pultom stoji velik paket. Dellarea, Koritnik in Žunko stojijo okoli njega in ga opazujejo.

ŽUNKO: Kaj misliš, da je v njem?

Dellarea vzdihne in skomigne.

KORITNIK: Šefica?

ŽUNKO (*se zdrzne*): Daj nehaj!

DELLAREA: Na koga je sploh naslovljen?

ŽUNKO: Nič ne piše.

KORITNIK (*se razveseli*): Upam, da je za na zabavo.

DELLAREA: Daj, ne teži s to svojo zabavo. Poglejmo, kaj je v paketu.

ŽUNKO: Ne smemo!

DELLAREA: Zakaj ne?

ŽUNKO: Pošta smo, ljudje nam zaupajo.

DELLAREA: Sami so si krivi.

ŽUNKO (*ogorčeno*): Dellarea, lepo te prosim.

Začne odpirati paket. Žunko ga ustavi.

ŽUNKO: Da si ne bi drznil!

DELLAREA: Saj se ne bo nič poznalo. Veš, da znam.

KORITNIK: Šefica ga je naučila.

DELLAREA: Še marsikaj drugega me je naučila. (*Se samovšečno pogladi po laseh.*)

KORITNIK (*proseče Žunko*): Daj, no, Žunko, saj veš, da Dellarea zna.

Žunko zavzdihne in se umakne.

ŽUNKO: Ampak res previdno!

Dellarea odpre celo stran paketa na strani, ki je obrnjena proč od občinstva. Pogleda vanj. Ves navdušen vzklikne:

DELLAREA: Vau!

ŽUNKO: Kaj? (*Tudi on pogleda v paket in je navdušen.*) Ooooo!

KORITNIK: Daj, da še jaz vidim! (*Se prerine zraven in vzhičeno.*) Vau!

DELLAREA: Jaz grem noter.

ŽUNKO: Ti veš, da ni nobenega naslova?

KORITNIK: A ni to lepo? Nobenega naslova. Ničesar.

ŽUNKO: In niti naš ni.

DELLAREA: Ves prostor je naš.

ŽUNKO: Ah, ja.

DELLAREA: Drugače bi ne bili v njem.

ŽUNKO: Saj smo vedno v njem, drugače se sploh ne da.

KORITNIK: Ampak ta je tako lep. Ničesar ni v njem.

ŽUNKO: Saj to je ravno to.

KORITNIK: O tem sem sanjal.

DELLAREA: Žunko, si ti ne želiš miru?

KORITNIK: Dajmo, gremo noter! Vsaj za hip.

ŽUNKO: Tu ne bo nobene zabave.

DELLAREA (*zelo prepričano*): O, bo, bo.

Dellarea gre v paket, za njim tudi Koritnik.

DELLAREA (*iz paketa*): Daj no, Žunko, moraš biti vedno zadnji?

Žunko gre v paket.

Tišina. Dolga.

Nenadoma v paketu zašumi kot v panju. Sledeči pogovor se ves zgodi v paketu:

KORITNIK (*prestrašeno*): Ona je!

DELLAREA: Lahko bi vedeli.

ŠEFICA: Tišina! Kdo bo dal prvi hlače dol?

DELLAREA: Žunko, ti ji reci.

ŽUNKO: Hiacinta, lepo te prosim, ne moreš nas kar tako ...

ŠEFICA: Tišina, sem rekla! Koritnik!

KORITNIK (*jokavo*): Ne spet.

ŠEFICA: Dajmo, nimam cel dan časa. Nešteto pošť še moram obdelati.

KORITNIK: Šefica, dajte najprej ta dva, jaz sploh nisem poštar.

Zaslišimo zvok klofute.

KORITNIK (*zvapije*): Au!

ŠEFICA: Riti sem!

DELLAREA (*se zlomi*): Ne, prosim, ne! Ne prenesem nasilja!

ŽUNKO (*spravljivo*): A ne bi raje monopoli?

ŠEFICA: Vam bom jaz dala monopoli!

Slišimo le še neusmiljene udarce in ob vsakem predirljiv javk.

ŠEFICA: Žunko, roke skupaj!

ŽUNKO (*jokavo*): Ne, prosim, to ima Dellarea rad.

ŠEFICA: Tišina! Naredi kotanjico. Tako, ja. Vam bom jaz dala oblačiti se vame, pa odpirati pakete.

Kartonska stena paketa se začne močiti. Žunko hlipa. Nato tišina.

Čez čas stopi iz paketa šefica, ki v roki drži iztepač. Naredi nekaj počepov. Pregiba roko sem ter tja in si jo otipava. Videti je, da jo boli od težkega 'dela'.

Prižge si cigareto. Gleda v občinstvo in kadi z velikim užitkom. Ko se v nekoga zagleda. Ugasne cigareto in odloži iztepač. Stopi do njega. Meri ga, strmi v njegove roke, kakor bi se odločala. Dotakne se roba krila in razmišlja. Gleda v nekoga, nato v njegove roke, nato spet vanj. Iz žepa vzame škatlico s tabletami, si jih nekaj živčno nasuje v roko in jih pogoltne. Nemirno zavzdihne, se premaga in se vrne na oder. Izgine po lestvi navzgor.

Tema.

Fantje so na svojih mestih. Prizorišče je brez velikega paketa. Vsi trije so goli.

Žunko z nožem lupi jabolko.

KORITNIK: Dellarea?

DELLAREA: Ja?

KORITNIK: S čim si mažeš rit?

DELLAREA (*zavzdihne*): Z ognjičevo kremo. (*Samovšečno se pogladi po lasih.*)

KORITNIK: Če hočeš, ti jo kdaj namažem.

Tišina. Čez čas Dellarea spravljlivo ...

DELLAREA: Žunko, tebe nič ne zebe?

Žunko odkima.

DELLAREA: Ti grem po deko?

Žunko odkima. Nato izbruhne.

ŽUNKO: To si ti kriv, Dellarea!

DELLAREA: Jaz? Zakaj pa jaz?

ŽUNKO: Vse nas je poscala.

DELLAREA (*zavzdihne, nato Žunku*): Jabolko pa je dobro, kaj?

Žunko ne odgovori.

DELLAREA: Jih vsaj nisi dobil po riti, tako kot midva.

KORITNIK: Pa je res zaljubljena vanj.

ŽUNKO (*zavpije*): Ni res!

KORITNIK: Ja, ja, kar pejdi z njo na tisto vajino Slonoleseno obalo. Ti bo lahko vsak dan scala v roke.

ŽUNKO: Primitivec.

Tišina.

KORITNIK (*žalostno*): Muce ne jejo sadja.

DELLAREA: Lakota je najboljši kuhar.

Tišina.

Koritnik se skremži v bolečini, ker se na stolu nekoliko premakne in ga zaboli ta zadnja. Pošlata se zanjo.

KORITNIK: Ta prasica! Če bi imel Vaderjev svetlobni meč, bi ji že pokazal. Nikoli več se ne oblečem vanjo.

DELLAREA: Kako bomo pa odprli sef?

KORITNIK: Zaradi mene ga lahko razstrelimo. Lahko bi nam vsaj stopala zmasirala. Nikoli še nisem čutil pritiska na kakšno svojo akupunkturno točko. Saj sploh ne vem, če jo imam. (*Pogleda sodelavca, nato zarenči sam zase.*) Zabava pa taka. Me je že dovolj gajžlala moja mama.

DELLAREA: Spet jih boš dobil. (*Pogleda proti kameri.*)

KORITNIK: Kaj me briga!

Po lestvi se spusti stranka. Napoti se h Koritniku in presenečeno obstane, ko ugotovi, da je povsem gol. Premeri še druga dva in presenečeno vzkligne.

STRANKA: Saj ste vsi goli!

KORITNIK: Za lepoto je treba potrpet.

Ko stranka še kar začudeno stoji pred njim, Koritnik naznani.

KORITNIK: Moje okence je zaprto.

ŽUNKO: Moje tudi.

DELLAREA: Moje tudi.

STRANKA (*zaskrbljeno*): Kaj pa naj? (*Se obrne k občinstvu.*) Imam toliko pisem in nobene znamke. (*Govori, kot bi bral iz pisem.*)

DELLAREA: Zažgite jih.

STRANKA: Imate vžigalice?

Nihče ji ne odgovori.

STRANKA: Želim, da jih nekdo prejme.

Stranka se čez čas postavi pred občinstvo in začne brati pisma ...

STRANKA: "Tako ne morem več živeti. Poklicala bom tvojo ženo in ji vse povedala. Kako te utruja s svojim govorjenjem, kako se ti gabi njen zatohli vonj in njena stara koža, kako te moti, ko te opominja med vožnjo, in kako sovražiš, ko se ti zaradi nje dvigne. Sedem let sem izgubila, sedem dolgih let upanja in pričakovanja. Sem mislila, da se kaj takega lahko dogaja samo drugim, a malo po malo me je zajelo. Minilo je leto, pa drugo, pa tretje ... Zbudila sem se s tabo le, kadar sva kam pobegnila. In še tam sva se vedno skrivala. A takrat sem bila najbolj srečna. Na sprehodu s tabo. Le takrat sem čutila, da si bil miren in si pozabil ... da pripadaš nekemu drugemu. Jaz nikoli nisem mogla. Tudi takrat ne, ko sem bila najbolj srečna. Moj svet je samotnen. Sonca niti ne opazim več, razen ko ga ti prineseš. Rada bi ti zlikala kakšno srajco ali ti prišla kak gumb. Rada bi vedela, katero melodijo momljaš, ko barvaš ograjo in koliko časa porabiš pred televizorjem. Rada bi se vsak dan zbujala v soncu."

ŽUNKO (*zavpije*): Vrnite mi moja pisma! Vrnite mi prekleta pisma!

Žunko napade stranko. Z nožem divje zabada vanjo in odsotno ponavlja ...

ŽUNKO: Za vsako sekundo! Za vsako sekundo ... za vsako sekundo ... za vsako sekundo ... za vsako sekundo ... za vsak trenutek ... za vsako besedo ...

Koritnik skloni glavo in si z rokami pokrije obraz.

DELLAREA: Kaj je, Koritnik?

KORITNIK: Čas je grozen!

DELLAREA (*nejevoljno zmaje z glavo*): Ne bi smel prinesiti hrane z dopusta.

Tema.

Standardno prizorišče, le da za pultom sedita samo Koritnik in Dellarea. Namesto ure je termometer. Vedra ni. Vsi akterji so normalno oblečeni.

Koritnik ima na pultu trdo truplo mrtve mačke, ki ga nežno boža.

Po stari navadi se ne dogaja nič. Dolgo, predolgo. Nato spregovorita.

KORITNIK: Se meni samo zdi, ali teče naša ura hitreje? (*Gleda na termometer.*)

DELLAREA: Včasih se jim zmeša. (*Zavzdihne.*)

KORITNIK (*izostri pogled*): Mogoče zato, ker ima več številok?

DELLAREA: Kaj govoriš neumnosti.

KORITNIK: Resno. Poglej!

DELLAREA: Kaj me briga.

KORITNIK: Si lahko misliš. Začeli pa nismo z nobeno.

DELLAREA: A se spomniš?

KORITNIK: A bomo zdaj dlje živeli?

Tišina. Dolga. Predolga. Pride Žunko in sede na svoje mesto. Pogleda na termometer in nato Dellarea.

ŽUNKO: Dellarea, si spet naredil savno?

Tišina. Čez čas ...

DELLAREA: Moj oče je bil strojevodja. Rekel je: "Sin moj, en cel vagon je samo za pisma in pakete. Z juga na sever, z zahoda na vzhod in na vse smeri vmes se prelivajo sanje, želje in pričakovanja mnogih."

ŽUNKO: Končuje se ena doba, začenja se druga.

KORITNIK: Koliko papirja je šlo v nič. (*Žalostno zavzdihne.*)

Tišina. Dolga. Predolga.

DELLAREA (*zavzdihne*): Kako to žre. (*Pogleda na termometer.*)

KORITNIK Nočem umreti v sefu. (*Pogleda na kamero.*)

Po lestvi se spusti stranka. Stopi do Koritnika.

STRANKA: Dober dan.

KORITNIK: Dober dan. Želite?

STRANKA: Vabilo na zabavo bi rad odposlal.

KORITNIK (*radostno zavihti pest v zrak*): Vedel sem!

ŽUNKO (*opozori sodelavca*): Koritnik!

KORITNIK (*zabrusi Žunko*): Ti mi boš govoril! Nisi več nadrejeni.

Žunko skloni glavo in zavzdihne. Koritnik pa priliznjeno stranki.

KORITNIK: Če poskrbim, da pridejo vsa ta vaša vabila na pravi naslov, a lahko potem pridem tudi jaz na zabavo?

STRANKA: Samo eno vabilo je.

DELLAREA: Za koga?

KORITNIK: Za vašo šefico.

Koritnik skoči na pult in na ves glas jezno zavpije.

KORITNIK: Ta prasica!

ŽUNKO: Koritnik, nehaj, spet boš šel v paket.

KORITNIK: Kaj me briga! Uprimo se!

Divje skoči k stranki.

KORITNIK: Kdo vas je poslal?

Stranka ga začudeno gleda.

DELLAREA: Koritnik, nehaj.

KORITNIK: No, kdo te je poslal? Govori!

Stranka ga začudeno gleda. Koritnik se obrne k občinstvu.

KORITNIK: Nič ne vemo! Nihče nam nič ne pove. Zakaj gre? Zakaj smo tukaj? (*Se približa občinstvu.*) Kdo?! Kdo vas pošilja? A se ne naveličate tega mučnega odštevanja? Nekdo se ima neverjetno na naš račun. A čutite to, čutite? Vsaj slutite? Kje je ta prekleta zabava?

Tišina.

Koritnikov pogled je zapičen v občinstvo.

Stranka ga začudeno opazuje, nato zmedeno zine ...

STRANKA: Hotel sem samo ...

DELLAREA (*ležerno odmahne z roko*): Itak.

ŽUNKO: Niste vi krivi. (*Ne ve se, ali je to povedal stranki ali občinstvu.*)

Tema.

Vsi trije na svojih mestih v klasičnih pozah.

Tišina. Dolga.

Po lestvi se hoče spustiti stranka. Koritnik jo takoj nahruli.

KORITNIK: Zgini nazaj gor!

STRANKA: Baterije imam.

KORITNIK (*histerično zavpije*): Crkni!

Stranka se takoj umakne.

Tišina. Dolga. Zelo predolga.

Koritnik nato pogleda v občinstvo.

KORITNIK: Hej, vi – pred četrto steno. Vi, ja. (*Prikima občinstvu.*) Prosim, pojdite domov.

Kratka tišina ... nato ...

KORITNIK: Dajte, spravite se domov! Ničesar več ni za videt.

Tišina. Dellarea, Žunko, Koritnik in občinstvo se gledajo. Čez čas ...

ŽUNKO: Gotovo imate koga, ki vas čaka.

DELLAREA: Čaka, moja rit.

KORITNIK (*se namršči*): Prasice ene. (*In se obrne proč.*)

ŽUNKO (*blago, prigovarjajoče, a že nekoliko nervozno*): Pojdite, no, vstanite! Izpraznite skladišče. Čas bo šel z vami.

KORITNIK (*pogleda Žunka*): Misliš?

DELLAREA: Pusti jih.

ŽUNKO: Zakaj?

DELLAREA: Inventura mi ne bo štimala.

KORITNIK: Aja, zdaj nam nič ne manjka.

ŽUNKO: Nič. (*Mu prikima in pogleda občinstvo.*) Razen malo sreče.

Zelo dolga tišina, ki traja do konca predstave.